Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Alexandria: Tabita, Estera și Traian Drăgușin; *Bacău:* Elena Melciuk, Ana Vicente, Alexandrina Năforniță, Neti Bujor, Elisab. Stănescu, Vasile Marian; *Băleasa:* Constantin Trașcă, Gheorghe Ciovică; *Bordești:* Marioara și Didy Stănescu, Stela și Ionel Ionescu, Ioan Ghiorghiță, Vasile Chiriac; *Brașov:* Stănescu Ioan; *București:* Alexandrina și Ioan Turlea, Eliza și Florica Rădoi, Ionel Grigorescu, Gogu Cârciumaru, Titu Crăciunescu, Marin Pârvan, Enoch Stefanian, Gheorghe Grassu; *Buzău:* Victoria Teodorescu; *Călinești:* Costel Bratu; *Câmpulung-M.:* Elisabeta și Elena Arghir, Luca Constantinescu; *Cernăuți:* Vilhelmina și Albert Steinmeier, Iozefine și V. Darie, Claudia și Ioan Voitcu, Andries Aurel, Voitcu Ilariu, Robert Müller; *Cerveni:* Niculae și Dumitru Totolan; *Curtișoara:* Elisabeta Stoica, Grigorie Ciurea; *Doljești:* Mihai Gherasim, Constantin Făinaru; *Dracea:* Petruș Cârloman; *Focșani:* Maria Mineff, Maricica și Olimpia Alexe, Costică Mihai, Gicu Condrutz, Ionel Butnaru; *Galați:* Marioara Gavrilă, Arghira Teodoru, Costică Florescu, Constantin Maslea, Stefan Ioniță, Săndel Bejan; *Grivița:* Ioan și Ilie Tànjală; *Iași:* Olga și Calistru Vasiliu, Anton Tănase; *Italieni:* Elena și Giovani Belegante; *Macea:* Iuliana Ardelean, Ecaterina Sfăt, Catița și Mărioara Chețan, Catița Săcui, Moț Maria, Elena, Sabina și Miron Cazan, Ioan Mara, Dimitrie Crisan; *Mânăstirea Albă:* Ilie Rodu; *Nadeșa:* Stefan și I. Săndulescu; *Oradea:* Mitică Țoldan; *Petroșani:* Olga Irod; *Piatra Neamț:* Policsenia Panait, Maria Smântână, Benone Petrescu, Vasile și Feri Ghitta, Emanuel Bocancea, Roșca Dumitru; *Ploești:* Elisabeta Borody, Fănică Ionescu, Timotei Negoiță, Vasile Plăcintă; *Poduri:* Niculina și Aneta Ciuhat, Estera, Gheorghe și Theodor Bujor, Gică Burdulea, Niculae Pruteanu; *Roman:* Rozica Vicente; *Silistra:* Nicolae Ganea; *Slătioara:* Dumitru Ciocârlan; *Tâmboești:* Eleonora Dumitrache, Marioara și Olimpia Stănescu, Gicu Olteanu; *Tecuci:* Jenica Hâncu, Maria Iordache, Costică și Mihai Bujor; *Vad:* George Vulcan; *Viziru:* Alexandru și Stroi Hagiu; *Vlădeni:* George Steblea; *Zimnicea:* Elena Tachici.

● ● ●

De data aceasta, tragerea a favorizat deslegători ceva mai tineri, dovadă că șansele aparțin oricui. Adresăm câștigătorilor felicitările noastre.

Dumitru C. Stoica *Curtișoara, Olt* — **Magdalena Amarandi** *București,* — **Petru Căzan** *Macea, Arad*

Persoanele cari își caută numele printre rândurile deslegătorilor și nu-l găsesc (și sunt multe), să nu se mire! Numele d-lor n'au fost publicate, pentrucă n'au răspuns decât la un joc sau două. Poate că în curând vom înființa o nouă rubrică: a *„semi-deslegătorilor“*...

Pe lângă această rubrică, n'ar strica și o rubrică a „deslegătorilor ascunși“.... cari nu se îndură să trimeată răspunsurile!! Ne-am pus de multe ori întrebarea, de unde să vină această abținere, și mai ales din partea orășenilor (inclusiv bucureștenii!) O primă constatare a fost o oarecare jenă de a răspunde la jocuri clasate ca „elementare“. Credem că prin numărul prezent, facem față acestui mic argument și așteptăm pentru numărul viitor un procent și mai impresionant de participanți. Este adevărat că atunci șansa de câștig se micșorează, dar nu este zis că și câștigul va rămâne același. Poate că numărul de participanți va impune o revizuire a premiilor actuale, cari au fost prevăzute pentru un număr restrâns de participanți. Luați deci hotărîrea ca în numărul viitor prietenii d-voastră să aibă surpriza să citească și numele d-voastră. Aceasta va fi o invitație de participare și pentru dânșii.

Soluțiile Jocurilor

No. 23 Amicul Tinerimii și se poate ceti de 42.900 ori.

No. 24 Tatăl și fiica.

No. 25

D	A	V	I	D		L	A	M	E	H
A	V	E	R	E		I	E	T	R	O
N	R								A	T
I	A	R	N	A		G	R	O	T	A
E	M		E	A		R	E		A	A
L				R		A				E
	I		P	O		V	I		I	
I	O		I	N		A	L		N	B
O	S	O	S				I	U	D	A
A	U	L	A				E	Ș	E	C
N	A	T						A	X	Ă

No. 26 Luați ochiul dela butonieră, dați-l după gât și scoateți-l pe la picioare.

Poşta Redacţiei

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacţiei şi cer sau aşteaptă un răspuns şi ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânşii, sunt rugaţi să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviinţă că este necesar, Redacţia îşi rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimese spre publicare.

V. P. Ploeşti.— Cetiţi problema No. 13.

Nova.— Mulţumim pentru urări.

Caraiman.— E mult mai interesant ca bucata să rămână inedită şi urările să fie primite direct de participanţi.

Com. Bordeşti.— Formaţi un grup foarte frumos. Poziţia e pitorească, însă fotografiile lasă de dorit, sunt prea slabe. Dacă am face cu ele clişeu pentru revistă, nici nu v'aţi mai recunoaşte. Fotografia originală, pentru ca în revistă să iasă *potrivit* de clară, trebue să fie *foarte* clară. Când dintr'o fotografie se face clişeu pentru revistă, această fotografie trebue din nou fotografiată. Or, prin această fotografiere, originalul îşi pierde din claritate. De aceea o poză nu poate apare tot atât de clară şi la tipar, şi trebue să fie foarte bună în original, pentru ca să fie vizibilă în revistă.

> **Deslegătorii jocurilor sunt rugaţi să trimeată răspunsurile pe adresa Redacţiei până cel târziu la 15 Aug. 1934. La această dată numele deslegătorilor vor fi strânse la un loc şi se va trage la sorţi. Primele trei nume cari vor ieşi se vor bucura de o mică surpriză: câştigătorii vor fi consideraţi ca abonaţi pe anul în curs la revista Amicul Tinerimii: în plus, li se vor publica fotografiile în numărul următor. Ar fi prudent ca toţi participanţii la jocuri, să aibă câte o fotografie pregătită, ca atunci când vor fi anunţaţi că fac parte dintre cei trei câştigători, să poată trimete imediat Redacţiei fotografia lor spre publicare. Fotografia să fie din cele mai reuşite, contrariul atrăgând refuzul ei şi pierderea premiului. Această surpriză se va repeta la fiecare număr al revistei Amicul Tinerimii.**

Fleur de lis.— Părerea nu e simplă . . . e compusă pentrucă sunt mai multe! Cum am dori să răspundem la toate, nu ştim cu care să începem. La ideea de îmbogăţire a paginilor şi a jocurilor vedeţi că am răspuns. Cu materialul din aceste 20 de pagini, s'ar umple, în alcătuire obişnuită, 3 reviste. Motivele pentru cari nu scoatem 3 reviste, credem că le bănuiţi: ne spuneţi că „ştiţi că cei puşi să chibzuiască, privesc chestiunea din multe puncte de vedere". Pentru toate celelalte sugestii mulţumim foarte frumos, promiţând că, pe cât ne va sta în putinţă, le vom pune în aplicare. Regretăm însă că instantaneul trimes e aşa de slab. După copia trimeasă, nu putem face clişeu de tipar. Ne-aţi putea transmite clişeul? Poate am reuşi să-l întărim şi să scoatem ceva mai bun. Numai pentru pisică, şi face să obţinem un rezultat satisfăcător!

Tăciune.— Cu privire la cuvintele încrucişate, cetiţi lămuririle date în numărul trecut pseudonimului *Fleur de lis.* Problema constatăm că e greşită.

Gizicuzi.— Jocul e bun. Niţică răbdare, până-i va veni rândul.

Granit.— Preferăm să ne trimeteţi calitate, nu cantitate. Regretăm că nu ştim cu cine avem onoarea. Pseudonimul este pentru massa cetitorilor, nu pentru Redacţie. Am dori să ştim de unde aveţi melodia, sau dacă este compoziţie proprie. La întrebarea care-o puneţi s'a răspuns în Amicul No. 1 din anul acesta, la rubrica „Întrebări şi Răspunsuri" sub N. 27.

T. N. Ploeşti.— Ne bucurăm că recunoaşteţi utilitatea jocurilor şi sperăm că veţi împărtăşi aceste idei şi în jurul d-voastră. Jocul e bun, însă va apare ceva mai târziu, pentrucă în genul acesta avem multe altele, sosite cu mult înainte. Când primim jocuri asemănătoare cu cele publicate, sunt clasate într'un dosar din care ies spre publicare, unul după altul, în ordinea primirii. Dacă aveţi dorinţa şi vreţi să aveţi şi siguranţa că va apare cât mai curând, trimeteţi ceva nou, un gen inedit.

D. Ciocârlan.— Prima problemă e asemănătoare cu una din cele publicate. A doua, v'am fi recunoscători dacă i-aţi schimba subiectul.

G. Steblea.— De ce nu trimeteţi şi soluţiile problemelor? Vreţi să îndreptăm toate răspunsurile spre Vlădeni? Prima problemă este corespunzătoare cu No. 13 din cele publicate, a doua am primit-o dela altcineva, care ne-a dat şi răspunsul, ar rămâne a treia pentru care aşteptăm deslegarea (aceea cu 2 trenuri).

Gheorghiu Constantin.— Mulţumim pentru dragostea continuă pe care o manifestaţi faţă de Amicul Tinerimii.

Ioan Mara.— Răspundem cu acelaşi sentiment de dragoste la cele transmise. Cu privire la fotografie, regretăm primirea ei prea târzie pentru numărul de faţă care era deja alcătuit.

Gily Star. — Problema identic No. 13. Articolul, regretăm foarte mult, dar din lipsă de spaţiu, rămâne pentru numărul viitor. Textul e deja cules.

Pentru fotografii amatori:— Redacţia face cunoscut tuturor celor cari vor reuşi să ia instantanee frumoase, reprezentând vederi pitoreşti, grupuri de excursionişti, portrete interesante sau orice poze originale, că le primeşte cu bucurie spre publicare.

Pribeagul.— Am primit poezia tocmai în momentul încheierii manuscrisului. Având nevoie de oarecari îndreptări, n'am mai putut-o strecura în numărul de faţă. Rămâne pentru viitor.

Un grup de cetitori la verdeaţă.

RECLAMA.

Negustorul de ștofe. — Vă rog, domnule, veniți și vedeți, puneți mâna. Nu e reclamă, nici minciună! Pipăiți, și vă veți convinge....

Un trecător. — Domnule, văd că faci gălăgie multă.... Ai o ștofă pentru un pantalon, dar... ceva, ceva, ultima noutate!

Negustorul. — Domnule, am să-ți dau o ștofă, la care d-ta să-mi faci saftea. De 2 zile am primit-o... (continuă o conversație de peste 10 minute în care negustorul reușește să convingă pe client că „marfă ca la el, la nimeni").

Clientul. — (înainte de a se hotărî) Dar, nu știu, parcă e decolorată de soare!

Negustorul. — Domnule dragă, de 2 luni o am expusă în vitrină și n'a schimbat.....

Ioanian.

SENTIMENT.

Un tânăr către amicul său suferind:

— Te mai dor măselele? Cum le-aşi mai scoate dac'ar fi ale mele!

— Şi eu, dac'ar fi ale tele!

SURPRIZA.

Lenuța vrea să facă mamei o surpriză de ziua ei.

— Ce crezi mamă, ce cadou ți-am luat? îi spune. Incepe cu „deget" şi se termină cu „ar". Dar mai mult nu-ți spun că altfel ghiceşti totul!

INTREBARE.

— Bună dimineața, Lizico. Ai avut o noapte bună?

— Nu ştiu, tuşico, am dormit tot timpul.

FACHIRUL.

O cucoană se prezintă unui celebru fachir:

— D-ta eşti vrăjitorul care face să se ridice mobile în aer, fără să le atingi?

— Da.

— Atunci treci mâine pe la mine, să-mi ajuți la mutat.

RASPUNS.

Dragă fiule,

Am primit scrisoarea ta prin care-mi ceri bani de buzunar şi ți-am trimes 100 de lei, dar îți atrag atenția să înveți carte. 100 lei nu se scrie cu patru 0.

Al tău tată,

Tănase.

MILOSTENIE.

— Când e vorba de o faptă bună, eu sunt cel dintâiu care bag mâna în buzunar.

— Da, şi n'o scoți decât după ce a trecut primejdia.

RECIPORCITATE.

Un Francez sta la masă cu un Polonez. La sfârşit, Francezul se adresează Polonezului, care nu băuse decât apă:

— Curios! N'ai băut nimic! Şi la noi se zice: eşti beat ca un Polonez!

— Ciudat!, răspunse celălalt, la noi în Polonia se zice: politicos ca un Francez!

CONSTATARE.

— Soră-mea poate să-ți vorbească o oră întreagă despre un singur obiect.

— Nevastă-mea n'are nevoie nici de acest obiect, ca să-ți vorbească două ore.

ASCULTARE.

Un mare moşier vine să-şi vadă finul, un puiu de țărănuş. Copilul de frica naşului se ascunde după bătătură şi nu se mişcă din loc. Tatăl furios îi strigă: Vino 'ncoa de sărută mâna naşului, şi zi bună ziua, haimanao, nesimțitule!

Copilul iese din ascunzătoarea sa şi sărutând mâna naşului, zice cu sfială: Bună ziua, haimanao, nesimțitule!

NUANȚA.

Judecătorul: — Ce vină aduceți inculpatului?

Doamna: — M'a făcut „gâscă".

Inculpatul recunoaşte şi e condamnat la 500 lei amendă. Inainte de plecare, întreabă pe judecător:

— Aş vrea să mai cer o lămurire; sunt condamnat pentrucă am spus „gâscă" unei doamne! Dacă aş fi spus „doamnă" unei gâşte, m'ați fi condamnat?

— Deloc, răspunse judecătorul surâzând.

— Bine, replică condamnatul. Se întoarce către aceea care-l acuzase şi, retrăgându-se, îi spune:

— Tot respectul, Doamnă....

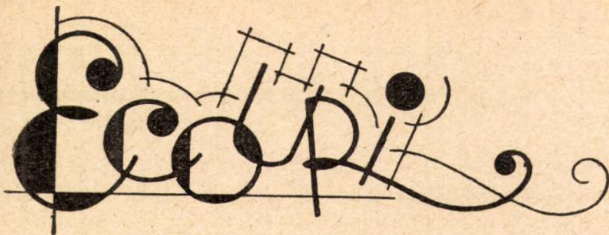
COMPARAȚIE.

Nicuşor la menagerie privind un elefant:

— Mămico, şi pe ăsta îl aduce barza?

Puterea sexului slab la încercare...

— Un tribunal din New-Jork a pronunţat un divorţ cu totul original. Un funcţionar, a intentat soţiei sale în timp de 5 ani trei procese de divorţ pe care le-a câştigat. De fiecare dată, după pronunţarea sentinţei avea loc o discuţie între divorţaţi şi apoi soţii se... recăsătoreau. In prezent funcţionarul a obţinut al patrulea divorţ. Intrebat dacă e ultimul, funcţionarul a răspuns: Nu ştiu ce poate aduce ziua de mâine.

— Unui student german, într'un *Mensur* (duel studenţesc) i s'a tăiat vârful nasului. El l-a păstrat vreme de trei sferturi de oră în gură, după care s'a dus la o clinică. Acolo, bucata de nas a fost clătită în apă sărată şi pusă la locul ei. După o lună, vindecarea era atât de înaintată, încât pielea îşi recăpătase sensibilitatea. Interesant în toată această întâmplare este mai ales faptul că nu s'a ivit nicio infecţie, deşi cavitatea gurei e foarte bogată în bacili. De altminteri, e ştiut că animalele îşi ling rănile şi astfel înlesnesc vindecarea.

— Averea lui Andrew Mellon, fost ambasador al Americei la Londra, se evaluează la 8.400 miliarde lei. A lui Ford la 3.360 miliarde lei, Iohn Rockfeller la 1.008 miliarde lei, Sinclair la 336 miliarde lei, Wanderbilt la 228 miliarde lei, fiul lui Ford la 672 miliarde, Nizamul de Haiderabad la 2.520 miliarde lei, Maharajahul din Burdwan la 2.520 miliarde lei (fără bijuterii), M. Flick (german) la 224 miliarde lei, Thyssen (german) 203 miliarde lei şi a ducelui de Westminster 183 miliarde lei. Iată cari sunt cei mai bogaţi oameni din lume. Totuşi, nu sunt de invidiat căci, după spusele cercetătorilor, necazurile aduse de aceste averi, întrec bucuriile.

— Guvernul Reichului a hotărît să nu introducă în mod obligatoriu o formulă religioasă pentru jurământul martorilor şi experţilor în faţa instanţelor judecătoreşti, fiind de părere că, deşi într'un stat creştin jurământul religios trebue să constitue regula generală, totuşi martorii şi experţii pot să fie scutiţi de a invoca pe Dumnezeu în jurământul lor, dacă manifestă această dorinţă. — O primă directivă mascată către principiile celor „fără Dumnezeu".

— In China se găseşte la poarta a numeroase temple un clopot, de care trag credincioşii înainte de a intra în locaşul sfânt. Ei vor să anunţe în acest fel sosirea lor zeilor şi să le atragă atenţia asupra rugăciunilor pe care urmează să le rostească.

— Printre teancurile de documente, scrisori şi dosare, de pe masa de lucru a Papei se află şi o jucărie de copil, un căţeluş alb cu negru, care formează un contrast nostim cu mediul sever. Papa a primit jucăria în dar dela un copilaş, pe care l-a adus cu sine o femeie, obţinând o audienţă la sfântul părinte. Când Papa binecuvântă băieţelul, în vârstă de doi ani, acesta îi întinse jucăria lui favorită, pe care Papa o primì zâmbind.

— In anul 1847 s'a pescuit în lacul Lautern o ştiucă în greutate de 175 de kilograme. Pe coadă avea un inel de aramă, în care era gravată data când fusese aruncată în apă, din ordinul împăratului Friederic al II-lea cu 177 de ani înainte.

— Acum câţiva ani un statistician original a întocmit o clasificare destul de ciudată a diverselor capitale aşezându-le într'o ordine cu totul nouă. Aşa de pildă a constatat că: *Parisul*, e oraşul care proporţional cu populaţia lui are cei mai mulţi croitori, cofetari, modiste, coafori, avocaţi şi oameni de litere. *Londra*, are cei mai mulţi antreprenori de vehicule, ingineri, tipografi, librari, bucătari. *Amsterdam*, cei mai mulţi colecţionari, armurieri, muncitori. *Bruxelles*, cei mai mulţi băieţandri cari fumează. *Roma*, deţine recordul hamalilor. *Berlinul* acel al consumatorilor de bere. *Madrid*, al florăreselor. *Lisabona*, al perceptorilor. *Atena*, al ascuţitorilor de cuţite.

— O leoaică din grădina zoologică Schoenbrun dela Viena se îmbolnăvi şi pieri. Tovarăşul ei, un leu tânăr, fu cuprins de o jale atât de mare în urma acestei pierderi, încât deveni apatic. Toate strădaniile paznicilor de a-l readuce la bucuria de vieaţă, dându-i o altă tovarăşe, eşuară. Leul sucombă literalmente de inimă rea.

— La un judecător de instrucţie din Cehoslovacia a apărut deunăzi un preot care a depus un teanc de bancnote în valoare de 33.000 coroane, specificând că vine din partea unei persoane pe care n'o poate numi, deoarece este legat de taina spovedaniei. Banii provin dintr'un furt făptuit la o cassierie din Pilsen, de unde lipseau 50.000 coroane. Preotul a promis că va aduce restul după câteva zile. Persoana care a furat banii i-a restituit sub povara remuşcării de a vedea cum este bănuit şi arestat un om cu totul nevinovat.

— Pe stânca vulturilor, în apropiere de Vest Orange, se va construi un mausoleu împodobit cu un obelisc, pe care se va înălţa un bec electric de dimensiuni uriaşe. Acest monument ciudat care se datoreşte sculptorului Charles Kek, va fi ridicat în cinstea lui Edison. Mausoleul, care va adăposti şi rămăşiţele pământeşti ale lui Edison, va fi de 50 metri înălţime, iar obeliscul de 100. Deocamdată nu s'a căzut încă de acord dacă becul din vârful obeliscului să ardă în permanenţă sau ba. Monumentul va costa 2 milioane de dolari, fiind construit în întregime din marmoră.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 3.

AMICUL TINERIMII
REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
Comenzile şi sumele se vor adresa Administraţiei, iar coresp. redacţională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:
pe un an Lei 32.—
preţul unui număr „ 8.—

Tip. „CUVANTUL EVANGHELIEI". Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu No. 116.

ROSTURI

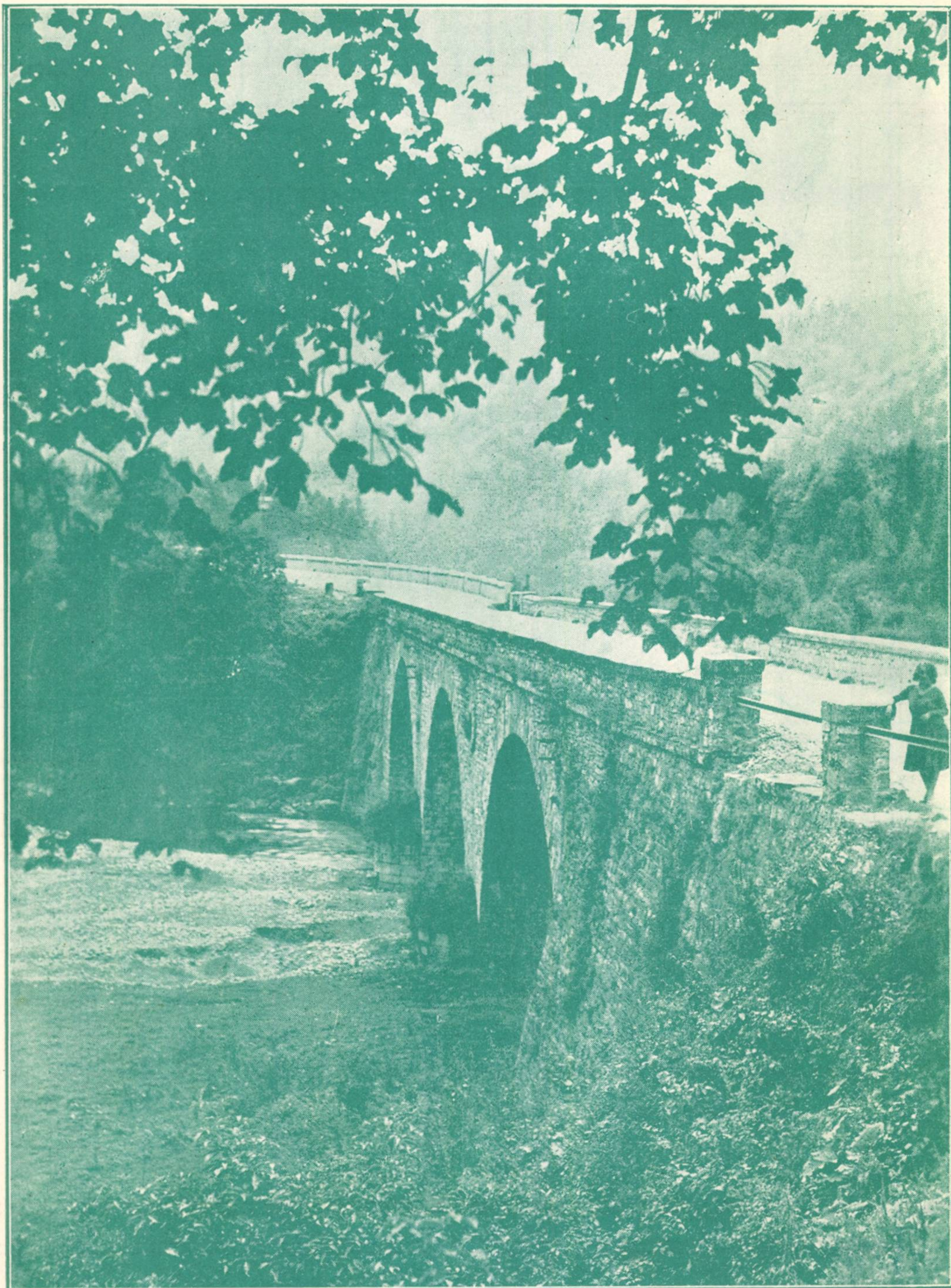
Dece 'nfloreşte crinul în grădină,
Şi rozele, mixandra, liliecii ?
Şi care-i rostul razei de lumină,
De-a-lungul cărăruii de toţi vecii ?

Care-i rostul răsăririi în pustie
A fragedei şi blândei viorele ?
Ghiocelul de sub nea, dar cu-o solie,
Işi are el un rost precis sub stele ?

Am pus o sumă de 'ntrebări, anume,
Ca tu să dai răspuns la fiecare,
Cu fapta, când vei fi departe'n lume.

Un lucru trebue să-ţi fie clar :
Chiar de nu eşti precis-sub slavă-floare,
Dar ai acelaşi rost ales şi dar . . .
. . . .
Să mulţumeşti cerescul Grădinar !

n. carpen

număr special

10 lei

Biblioteca Universității Iași

Amicul Tinerimii

Ad. 74 | 17 OCT. 1934

Ion Dinescu

JERTFA

Cum totul se preschimbă, nu-i pentru veci suspinul;
Și primul om rămase să guste fericirea,
Căci are o aromă în sine și pelinul,
Iar deseori îți pare mai dulce rătăcirea.

Și prins de 'nlănțuirea din propria lui vieață,
El, rosturile firii, căta în adieri;
Părea că întrevede în orice dimineață,
O veșnică 'ntrebare a zilelor de eri.

Părea, că revărsată în jurul său iubirea,
E'n glasul unei pasări, în sborul unui flutur,
Așa ajunse 'n toamnă când piere 'npodobirea,
Când de urgia vremii frunzișele se scutur.

Din zi în zi pierise cu orice năzuință,
Tot farmecul din juru-i și dulcile cântări,
El sta să 'nfiripeze întâele credințe,
Căci gol era în suflet, pustiu în depărtări.

.... Se așternea zăpadă și pentru prima oară
Din nord vuia năprasnic un vifor ne'ntrerupt,
Crezu în sine omul că vremea îl doboară,
Că firul vieței sale și-al zilelor e rupt.

Privea întreagă firea spre omul în durere,
El căută spre ceruri adânc încrezător ....
Nu s'auzea nimica și nicio mângâere
Nu cobora din cerul acoperit de nor.

Ci iată, că stejarul uitându-se pe sine,
Spre ceruri se înalță zicând în rugăciune,
Că nu se înspăimântă de-a deveni tăciune,
Când poate fi prin jertfă tot omului spre bine.

V. Florescu

O zi la Vişta

Tineri din Cluj în costume de sărbătoare dela Vişta.

Pe un timp frumos cu soare, plecarăm îngrămădiţi într'o maşină spre Vişta, un sat din împrejurimile Clujului. Dar nu făcurăm decât câteva sute de metri înafară de raza oraşului şi, spre surprinderea noastră, hainele de pe noi începură să-şi schimbe culoarea. Din cauza căldurii? Din cauza soarelui? Nu. Cei cari aveau haine negre, vrând, nevrând, s'au pomenit îmbrăcaţi în haine mai deschise.... Pălăriile luară şi ele o culoare cu totul nouă, iar cei cari din imprudenţă rămăseseră cu capul descoperit, observară că dela plecare, într'un laps de câteva ore, încărunţiseră! Mi se pare că am uitat să spun că maşina cu care mergeam era deschisă, aşa că tot praful care se ridica sub formă de nori groşi în urma noastră, împinşi de un curent nevăzut, trecea şi prin faţa maşinei. Vârtejul acesta în jurul nostru, şi pe de altă parte norii produşi de maşinile ce întâlneam, în drum, au reuşit să ne dea o înfăţişare deosebită. Totuşi, plini de praf, în cântece şi bucurie făcurăm o intrare ca şi triumfală în Vişta, spre spaima gâştelor pe cari le deranjam din reveria dimineţii şi în ciuda unor raţe cari tocmai porniseră pe şosea să-şi facă antrenamentul în vederea câştigării cupei, cu ocazia Olimpiadei ce au de gând să organizeze.

Prietenii noştri la cari orânduisem să mergem ne întâmpinară cu multă bucurie. Erau îmbrăcaţi, spre deosebirea noastră, în costum de sărbătoare.

Dar se vede că biruinţa noastră asupra risipirii cârdurilor de gâşte şi raţe cu ocazia intrării în sat, cât şi bucuria întâlnirii cu cei cari ne aşteptau, trebuia să fie oarecum temperată, căci o ploaie măruntă ce dădea să se înţeleagă că avea să ţină mult, veni să ne mai domolească focul bucuriei din inimă, de teamă să nu fim mistuiţi.

Ne aciuirăm fiecare unde puturăm, oarecum trişti, căci nu ne puteam bucura pe deplin de vizita făcută. Tristeţea însă n'o arătam pe faţă. De aceea, un fotograf avu ideea fericită să ne fotografieze pe ploaie, în costumul de sărbătoare din Vişta. Ar fi fost interesant ca un alt fotograf, şi mai curagios, să fi stat să fotografieze atât pe fotograful nostru, cât şi pe noi toţi, cari cu feţe pline de mândrie, stăteam falnici întâmpinând cu bărbăţie ploaia care ne săruta vicleană, voind să ne păteze frumoasele costume.

Dar nici de astădată lucrurile nu merseră prea bine, căci sărmanul fotograf, în graba sa, făcu două feluri de fotografii pe o singură placă: o amestecătură de oameni şi peisagii.

Însă iată că deodată soarele învinse norii şi un vântuleţ îi trimese şi prin alte meleaguri, iar nouă ne dădu ocazia să admirăm locurile frumoase din Vişta, scăldate acum în frumoasele raze de soare ale unui amurg plăcut.

Prietenii noştri ne invitară la o frumoasă întrunire a tinerilor din Vişta, unde un conferenţiar prezentă adunării ţintele înalte şi frumoase la cari ar trebui să năzuiască fiecare tânăr, şi anume ţintele arătate şi exemplificate în vieaţa lui Isus.

Apoi am fost invitaţi la masă. Ce primire plăcută! Din belşug ne-au pus la dispoziţie ce-au avut mai bun, voind prin aceasta să ne arate că aşa ştiu cei din Vişta să-şi manifeste bucuria când sunt vizitaţi.

Dar trebuia să plecăm. Maşina ne aştepta să ne ducă înapoi la oraş. Cu părere de rău ne luarăm rămas bun dela toţi şi pornirăm la drum.

De data aceasta lucrurile luară o altă întorsătură, căci din pricina ploii, şoseaua se udase bine şi maşina noastră voia să meargă tot prin şanţuri, numai drept nu prea avea poftă să meargă. Se vede că era şi ea ameţită de bucuria pe care o avusese în Vişta!

Şi astfel petrecurăm o zi frumoasă în Vişta, şi de o amintire plăcută.

Doi prieteni îmbrăcaţi tot în costum de sărbătoare.

Tânărul meu ideal

Tânărul meu ideal este o persoană bine formată în principii, studios, care are o țintă anumită în vieață, și nu îngădue să fie împiedecat prin ceva dela ajungerea scopului său. El este respectuos față de cei mai în vârstă, milos față de cel slab și greșit, iubește pe copii, respectă părerea tatălui, având o deosebită atenție față de părinții săi. Nici pe ascuns nu va consimți la cuvintele rele spuse despre femeie. El e om care știe cum să se poarte în lume; om cu un simțimânt fin de umor, aceea calitate, care îndulcește și cel mai greu drum, căci râsul este mai de preț în orice târg decât suspinul sau oftatul. Totuși, nu va avea înclinarea spre vorbe de rând. Însă, mai mult ca toate, este om de rugăciune și umblă zilnic împreună cu Domnul.

Bărbatul socotit de mine ca ideal a desvoltat în măsură egală cele patru părți ale caracterului: el e un om cultivat și educat la minte, la corp, la spirit și la purtare. El e un om care își urmărește ținta lui cu succes. Aș mai putea adăuga că un om ideal este și un adevărat cavaler.

Cât despre mine votez pentru un tânăr care este sincer în orice împrejurare, având o inimă cu desăvârșire plină de amabilitate, și curtuazie neîncetată; care are țintă hotărîtă în vieață și își lucrează planurile după această țintă; care e optimist și este binecuvântat cu darul acela care îndepărtează din familie multe tragedii: spiritul acela plin de haz. Um om care este necesar să fie de față, care e dorit, deși nu este afemeiat și nici nu ia înfățișări femeiești. Un om gata să spună tuturor un cuvânt bun; care este creștin și de fapt ca și de nume. In sfârșit votez pentru bărbatul care e bărbat.

Tânărul meu ideal este înainte de toate creștin, un urmaș conștiincios al blândului și umilului Isus, dar cu toate acestea larg la vederi și liberal, aducându-și aminte că sunt douăsprezece porți prin cari se intră în Cetatea pătrată, și tot atâtea cărări cari duc la ele, recunoscând că semenii săi pot să aleagă o altă cale decât aceea pe care el însuși a ales-o.

El este om nobil în adevăratul înțeles al cuvântului. El nu se ocupă cu criticarea altora. El tratează pe toți semenii săi cu multă atenție, și este curtenitor și drăguț față de oricare femeie, cât de simplă și neînsemnată, fie ea tânără sau bătrână.

El este plin de ambiție, luptând totdeauna ca să ajungă un ideal.

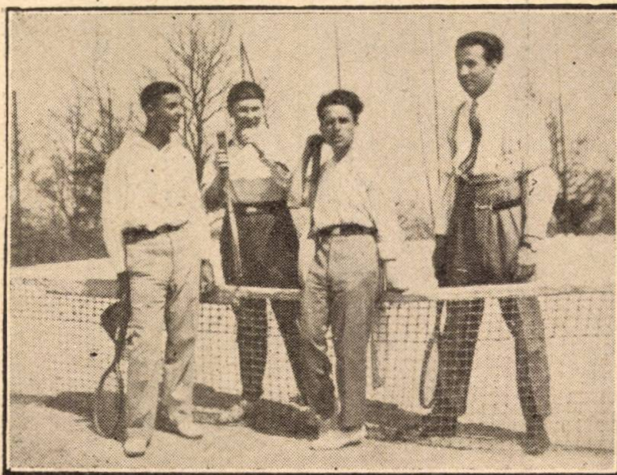
Dacă România n'are Alpi, nu se poate plânge de alpiniști!

El socotește educația ca fiind de absolută nevoie pentru succes. Dacă împrejurările nu i-a permis să studieze la un liceu, va căuta atunci să studieze cât mai mult în Școala Experienței, și va căuta să câștige în cele din urmă certificatul care este spus că e mai pe sus de oricare și anume acela care dovedește o mare capacitate *în bunul simț.*

El va sta neclintit lângă principii chiar dacă cerurile ar cădea, și chiar dacă pământul, care pare așa de solid sub picioarele sale, ar dispărea. Dar este în stare ca să nu fie de aceeaș părere cu semenii săi, și cu toate acestea să fie prieten cu ei; să recunoască în prietenii săi că deși au alte vederi decât el, sunt totuși la fel de sinceri ca și el.

El niciodată nu dă ochiu pentru ochiu, sau dinte pentru dinte, și este în totul curat, atât în gânduri cât și în fapte.

El este iscusit nu numai în înfățișare, ci el este în stare ca plin de curaj să întâmpine luptele lumii, îndrăznind *orice, oriunde și oricând pentru Fiul lui Dumnezeu și pentru fiii oamenilor.*

Invingători și învinși, după o luptă aprigă, se reconciliază în fața obiectivului.

Idealul se îndepărtează fără încetare, pe măsură ce te apropii de el mai mult. Capătul său din urmă este în Infinit, adică în Dumnezeu, sau, cum am spune mai bine: Idealul adevărat și absolut nu e altceva decât Dumnezeu însăși.

V. COUSIN.

 Când cineva greșește față de tine, trebue să știi să taci.

Două specimene din familia Babelor înconjurate de câțiva tineri admiratori.

Tânăra mea ideală

Tânăra pe care eu o socotesc ideală, e o persoană căreia îi place frumosul și caută să-l scoată la iveală în vieață. Ea este pricepută și gata de a lucra, și totuși modestă în toate câte face. Păstrează gânduri înalte, inimă curată, nervi înfrânați, vedere clară și vieață nepătată. Ei îi place să se poată susține singură, este harnică, curagioasă și stăruitoare. Ea nu poate fi cumpărată cu argint sau aur. Face o făgăduință și o ține. Este tot atât de credincioasă față de principii ca și acul magnetic față de polul nord. Ea spune mamei sale tot ce are pe inimă, și socotește pe tatăl său ca un tovarăș. Mai pe sus de toate iubește pe Mântuitorul ei cu mai multă căldură decât pe oricare alt prieten, și ascultă de dorințele lui mai mult decât de ale sale.

Trei sunt calitățile pe care le cer tinerei mele ideale: să fie o adevărată creștină, să fie sănătoasă, și să aibă ambiție.

Ca adevărată creștină ea va fi iubitoare, miloasă, plină de considerație pentru alții, delicată, respectoasă, discretă sinceră și vrednică de prietenie și încredere. Fiind sănătoasă, ea este voioasă, activă și harnică, optimistă și gata să simtă, și să ajute persoanele mai puțin fericite decât ea. Având ambiție, va avea încredere în sine, în ocaziile ce i se prezintă, în răspunderile ce are. Ea va fi totdeauna tânără în spirit și progresivă în atitudine, având aspirații sfinte, și va căuta totdeauna „darurile mai înalte".

O tânără se apropie de ideal după măsura sufletului ei. Femeia care poate fi dată ca model are un gust deosebit pentru ceea ce este frumos, simț care o îndrumează cum să-și aranjeze lucrurile în jurul său, și cum să dea o înfățișare plăcută propriei sale persoane. Ea poate să simtă plăcerile, de aceea simte fericire și din cele mai mărunte lucruri. Ea nu este egoistă în măsura aceea încât mintea ei să fie ocupată numai de propria sa persoană, și înțelege tot ceea ce alții fac pentru ea, ocupându-se la rândul ei de cei care o înconjoară. In relațiile cu prietenele sale, va ști totdeauna ce grad de intimitate poate atinge, pentru ca nu mai târziu să-și dea seama că și-a făcut rău ei înșiși. In clipele de indispoziție va ști să se trădeze, arătând pe față bucurie și voie bună.

Hotarul simpatiilor și grijilor sale este așa de cuprinzător, încât orice vieață pe care o atinge este îmbărbătată și îndulcită ca prin ivirea primăverii. Dar într'un anumit lucru ea este de un egoism sfânt: își apără cu mare grijă comorile ființei sale femeiești, comori pe cari trebue să le socotească un tezaur încredințat ei de Dumnezeu, și pentru care va da odată socoteală. Tot ce are ea trebue să fie ținut ca ceva nobil și sfânt, iar nu ca ceva pe care în mod ușuratic poate să-l dea fără rost între muritori.

Ințelegerea voinței lui Dumnezeu cu privire la persoana ei și înțelegerea faptului că va avea să dea seama pentru toate acestea, influențează toate planurile și acțiunile sale. In toate acțiunile și întreprinderile sale, nu va uita niciodată legătura cu Creatorul ei.

Vlad Mocanu

Natura a făcut-o EL!

La orizont când nu sunt nori,
Se-arată soarele în zori —
Și zilnic el ne dă căldură;
Surâde totul în natură.
In noapte, se transformă 'n vers
Nemărginitul univers;
Și ne grăesc prin raze vii,
Imensele din slăvi făclii.
Inalte dealuri și isvoare
Și fluvii pururi curgătoare
Ne'ncântă, și-n desiș de crâng
Atâtea păsări dragi se strâng.
Isus, odată pe pământ
Purtă cerescul Său cuvânt
Și sus și jos e scris la fel:
Natura a creiat-o El!
El e stăpânul tuturor!
E al luminii sfânt izvor —
Ne'ndestulează din iubire.
Veniți să-i dăm cu toți mărire.

Nu dau pisica...

Unii trăiesc fără niciun ideal, fără nicio țintă: trec prin lume ca niște fire de paie pe un râu. Nu merg ei, ci curentul îi duce.

SENECA.

Mulți înțeleg rugăciunea ca o tocmeală cu Dumnezeu.

G. Graur

BIBLIA

izvorul adevăratelor reforme religioase

Creştinismul odată înfiinţat în lume cu întocmirile sale divine şi cu idealul său suprem: „fericirea oamenilor în aşteptarea mântuirii veşnice“, avea tendinţa şi deviza de a ajunge la toţi oamenii. De altfel în aceasta se şi concentra ultimul îndemn al Intemeietorului său: „mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia“.

Unitatea avea să fie păstrată în Creştinism atâta timp cât membrii lui aveau să fie îndrumaţi şi călăuziţi de aceleaşi principii, de aceeaşi învăţătură având acelaşi fel de a vedea lucrurile. Şi acest îndrumător nu le-a lipsit. Mântuitorul personal a atras atenţia urmaşilor Săi asupra „cercetării Sfintelor Scripturi“, ca singurele cari erau în măsură de a arăta condiţiunile ce se cer, pentru câştigarea „vieţii veşnice“.

In decursul timpului însă, când apostazia cea prezisă că va veni, luase loc, oameni cu influenţă şi prin mijloace nepermise, au interzis îndrumarea oamenilor după călăuza cea sigură. Şi cât de mare a fost răul ce a rezultat din această interzicere, numai ziua judecăţii şi veşnicia, îl vor arăta.

Cu toate însă că lucrurile s'au petrecut astfel, cu toate că oficial s'au dus lupte pentru reprimarea „Cuvântului vieţii“, cu toate că excese au avut loc, totuşi, în niciun timp, Dumnezeu nu a rămas fără reprezentanţi, cari să-L mărturisească în mod sincer, aşa cum îi învăţase Sfintele Scripturi. Şi era foarte bine observată deosebirea dintre cei cari trăiau aşteptând „Impărăţia Cerurilor“, şi cei a căror nădejde se rezuma numai la cele văzute, pământeşti. Mărturiile Spiritului Profetic vorbesc astfel despre acest lucru: „Intre creştinii după Biblie şi cei fără de ea, era o mare deosebire, atât în principii, vorbire, şi purtare; cei dintâi erau simpli, modeşti, şi cu un caracter biblic; învăţătura şi felul lor de vieaţă era în armonie cu Sfânta Scriptură, pe când ceilalţi dădeau pe faţă: superstiţie, podoapă exterioară şi încumetarea conducătorilor lor“. Tot în sus-zisele scrieri găsim o întrebare foarte potrivită, urmată de un răspuns foarte logic, privitor la această chestiune: „Care fu origina marei apostazii? Cum s'a abătut Biserica dela început de simplitatea evanghelică? Prin aceea că s'a acomodat datinelor păgâneşti, spre a face posibil păgânilor primirea Creştinismului. Cât timp trăiră Apostolii, Comunitatea fu păstrată în mod relativ curată. Totuşi, pe la sfârşitul secolului al II-lea, lucrurile luară o altă înfăţişare: simplitatea dela început dispăru, şi fără să se bage de seamă, când ucenicii bătrâni coborâră în mormânt, urmară copiii lor, apoi mai departe cei de curând pocăiţi, şi astfel dădură o altă înfăţişare lucrurilor. Pentru a câştiga adepţi, ei începură să nu mai ţină cu atâta exactitate la măsura solemnă a credinţei creştine şi ca urmare, un curent păgân, care năvăli în biserică, aduse cu sine *obiceiurile*, *datinele* şi idolatria păgânilor. Religiunea creştină, câştigând favoarea şi sprijinul stăpânirilor lumeşti, fu primită de cete întregi. Totuşi, în timp ce în aparenţă deveneau creştini, în realitate, mulţi rămâneau păgâni cari serveau în ascuns idolilor lor“.

Pe de altă parte, *altă cauză* care a contribuit la *apostazie* este şi aceea că, *conducători* cu influenţă *s'au încumetat* a crede că sunt în măsură *a decreta ca dogme de credinţă părerile lor personale,* îndepărtând în felul acesta pe mulţi, dela izvorul apei de vieaţă, Sfânta Scriptură.

Acum de curând, răspunzând unei persoane care se bucură de o deosebită situaţie în cele ale religiei de stat, că „noi ne străduim să trăim cât mai conform posibil cu zisele Sfintei Scripturi“, mi se spuse: „Sfânta Scriptură e o sabie cu două tăişuri; dacă n'o înţelegi bine, te tai cu ea“. Prin urmare o clasă ca pe ceva primejdios. Şi mi-am zis: Cu adevărat că Sfânta Scriptură este aşa: o spadă care loveşte dublu, pe cei cari sunt departe de Dumnezeu. Loveşte şi'n exteriorul lor, mustrându-i, şi'n interiorul lor. „până acolo că judecă şi gândurile şi simţirile“. Dar în niciun caz primejdioasă pentru cel care caută sfatul ei din inimă curată.

Wyclef spunea despre Sfânta Scriptură: „Studiul Bibliei înnobilează orice cugetare, orice simţ şi orice străduinţă, cum niciun alt studiu nu e în stare să facă.

Este însă adevărat că cineva ar ajunge la rezultate triste când în loc să renunţe în totul la concepţiile sale personale, spre a putea fi format de Sfânta Scriptură, va căuta să adapteze zisele Sfintelor Scripturi părerilor pe cari le-a moştenit din lume. In privinţa aceasta, este de ascultat sfatul unui înţelept de pe vremuri care zisese lui Luther: „Lasă la o parte orice filozofie lumească, şi caută să înţelegi Sfânta Scriptură prin propriile ei lămuriri; căci Biblia n'are nevoie de explicaţii ajutătoare pentru mântuire: ea se explică singură“. Şi bazat pe acest sfat înţelept, Luther propovădui marea sa reformă, adevărul descoperit pentru timpul său: Indreptăţirea prin credinţă.

Astăzi, se văd — ca un semn al timpului — foarte multe încercări de reformă. Cât timp însă nu va fi convingerea sinceră că studiul Sfintei Scripturi stă ca cea mai puternică temelie a unei adevărate reforme religioase, toate încercările vor eşua. Şi iarăşi, dacă cineva nu va avea deviza de „a se pleca în faţa adevărului“, neţinând seama de părerile sale preconcepute, şi de prejudiciile din jur, nu va ajunge decât până la o măsură slabă în cunoştinţa Domnului Hristos, nu va cunoaşte adevărul, şi adevărul nu va lucra în el *desrobirea din păcat.*

Fie, ca Sfânta Scriptură să constitue un izvor de reformă în asociaţii religioase, în familii creştine şi individual pentru fiecare din cei cari o doresc, pregătindu-i pentru marele şi fericitul eveniment: A doua venire a Domnului Hristos“.

Tăcerea e câteodată cel mai lămuritor răspuns.

General Dr. Vr. **P. STAVRESCU**

Predestinarea şi libera alegere

Predestinarea se mai numeşte şi *destin*, iar libera alegere se mai numeşte şi *libera gândire, legea de opţiune* sau *liberul arbitru*.

Pentru a putea să înţelegem bine aceste noţiuni, trebue să avem mai întâi convingerea că omul, prin puterea sa inventivă, adică prin puterea sa creatoare în domeniile chimic, fizic şi mecanic, prin aceste trei feluri de putere inventivă, este cu adevărat un *„colaborator al puterii divine"*. In special invenţiunile omeneşti din ultimele secole sunt uimitoare, deşi nu se poate stabili dacă n'au fost — la timpul lor — mai geniale invenţiunile primei sape, primei roate, primului scripete, de cum sunt geniale invenţiunile sborului şi acelea privind radiofonia.

Logica elementară ne indică deci că activitatea omului e, dela creaţiunea lui, bine determinată după un plan anumit al creaţiunii. Paralel cu logica şi în perfect acord cu Scriptura, vine înalta ştiinţă şi afirmă că predestinarea sau destinul nu e cum s'a exprimat Mahomet în Coranul său, adică: indicaţiunea punct cu punct şi clipă cu clipă a totalului, prevăzut, după care se va desfăşura sistematic orişice amănunt al vieţii individului, fără vreo abatere posibilă; ci predestinarea e *„principiul"* după care vieaţa se desfăşoară, se scurge şi se deapănă într'un cerc anume, sau într'un cadru anume, într'o sferă anume. In interiorul acestui cerc, sferă sau cadru, e liber individul să aleagă pentru cursul vieţii sale orişice zigzag, încolăcitură sau linie dreaptă ce-i va conveni, dar fără a putea să depăşească limitele cercului, cadrului sau sferei ce-i este lui destinat din momentul plămădirii lui ca germen.

Se mai poate defini predestinarea *„Câmpul de probabilităţi în care se vor executa actele vieţii individului, ale familiei, ale neamului, sau ale seminţiei"*. Libera alegere sau liberul arbitru, deci, se exercită de om doar în limitele sferei destinului.

Dela felul cum diferitele grupe de oameni interpretează noţiunea de predestinare şi noţiunea de liberă alegere, decurge şi felul noţiunii ce priveşte *răspunderea omului despre faptele sale înaintea lui Dumnezeu.*

Pe chestiunea interpretării noţiunilor acestea: predestinare, liberă alegere şi răspundere de faptele proprii, se deosebesc între ele diverse grupe de creştini. Dar dintre toate grupele de biserici creştine, grupa ce se arată a fi mai în acord cu adevărul divin, atât prin învăţătură cât şi prin felul vieţii, am constatat că e biserica numită *„adventă"*.

Despre libera alegere şi despre destin sau „determinism" se ocupă dela o vreme încoa şi astronomii. Dintre aceştia, după cunoştinţele ce am, se apropie cel mai mult de adevăr profesorul englez contemporan nouă, D-l Eddington. In cartea sa intitulată „Natura lumii fizice", publicată în 1929, profesorul zice:

„Ceea ce are să se întâmple, se întâmplă, se realizează, însă nu „neapărat, ci cu probabilitate Astăzi fizica nu mai face opoziţie liberului arbitru".

Eddington vrea să spuie că, da, omul este dela creaţiunea lui liber, adică dela Natură posedă libertatea să aleagă calea faptelor sale, dar că optează adică alege ideea în sinea lui împins fiind de potenţialul ereditar ce din momentul concepţiei stă latent adică stă amorţit în substanţa creerului său cum ar fi un cărbune în spuză.

Se poate spune, deci, că liberul arbitru sau legea de opţiune există, dar e în funcţiune de predestinare.

Fapt şi mai bine ştiut e că majoritatea oamenilor, sănătoşi fiind, îşi duc vieaţa pe cărări foarte accidentale. Cea mai mare parte din noi ducem traiul în aşa fel că adesea trecem limita înclinărilor zoologice, ne dedăm la excese, poticnim şi cădem în păcate. Dumnezeu însă, prin ceea ce Ştiinţa numeşte „Armonia Naturii", se arată a fi avut grijă de a ne pune la dispoziţie mijloace, de a ne îndrepta prin noi înşine, precum se repară — la animal ca şi la planată — orice rană, căci şi păcatele noastre sunt nişte răni, sunt răni sufleteşti. Mijlocul pus de Creator la dispoziţia omului spre a-i servì de vindecător al rănilor sufleteşti, e „Credinţa". In adevăr, *practica religioasă împiedecă pe om să alunece pe panta relelor.*

Iluziile sunt ca ecoul: răspund, dar nu se văd.

P. P. P

PORUNCA

„Vă dau
nouă: Să vă
pe alții, cum
Eu".

La sfârșitul activității Sale mesianice, cu puțin înainte de răstignirea Sa, Isus Hristos, Invățătorul divin, Intemeietorul religiei creștine, a concretizat și transmis ucenicilor Săi devotați obiectivul sublimei Sale doctrine într'un chip foarte expresiv, străduindu-Se să întipărească cât mai profund în mintea și inima lor preceptul iubirii de aproapele: „Vă dau o poruncă nouă: *Să vă iubiți unii pe alții; cum v'am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.* Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, *dacă veți avea dragoste unii pentru alții*". Ioan 13, 34. 35. „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu". *„Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții"*. Ioan 15, 14.

Observați cu atenție cuvintele din Testamentul Mântuitorului către urmașii Săi: „Poruncă nouă vă dau", „Vă poruncesc aceste lucruri: *să vă iubiți unii pe alții cum v'am iubit Eu*".

Isus nu zice: „Doresc, dacă e cu putință", „Dacă bine voiți", ci zice: *„Poruncă vă dau"*. A poruncì nu vrea să zică a-și exprima numai o simplă dorință a cărei împlinire este lăsată la discreția cui este adresată, ci „a cere cuiva cu autoritate să facă un anumit lucru". Prin *poruncă nouă,* Trimisul cerului, Fiul lui Dumnezeu, cere cu autoritate dela cei care-I poartă numele, să împlinească augusta Sa voință, adică *să se iubească unii pe alții, după cum El i-a iubit.*

IUBIREA DE APROAPELE.

Urmașii lui Hristos din cele mai străvechi timpuri au înțeles și au practicat cu un zel distins *porunca cea nouă,* adică „porunca iubirii de aproapele". Evanghelistul Ioan, ucenicul favorit al Domnului, chiar fu numit „Apostolul iubirii".

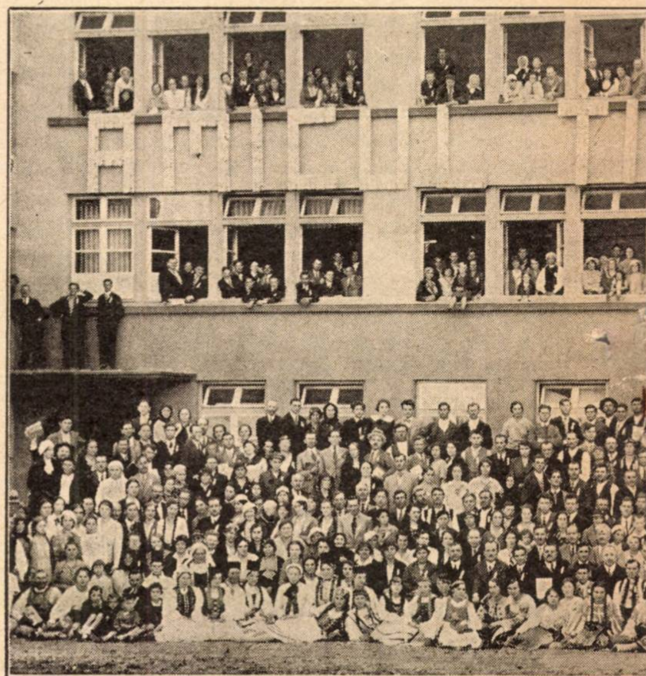
Se zice că pe când a îmbătrânit, nu mai putea să vină singur la adunare, ci frații și conlucrătorii săi trebuiau să-l conducă. Când era invitat să ia cuvântul, în loc de orice predică, se mulțumea să zică: „Copilașii mei, iubiți-vă unii pe alții". Unii dintre discipolii obosiți de a auzi mereu repetându-se aceleași cuvinte, într'o zi l-au întrebat: „Maestre, pentru ce ne adresezi mereu aceleași cuvinte?" „Iubirea și bunătatea este împlinirea legii", răspunse Ioan, „când le îndeplinești ajunge ca să fii mântuit".

Contemporanul și conlucrătorul său, cel de Dumnezeu prețuitul și inspiratul apostol Pavel, ca să scoată în evidență valoarea iubirii frățești și absoluta necesitate de a o exercita în vieața creștinească, ca condiție de mântuire și ca vădită dovadă a uceniciei lui Hristos, scria într'una din celebrele sale epistole:

> „Chiar dacă ași vorbi în limbi omenești și îngerești, și n'ași avea iubire, sunt o aramă sunătoare sau un țimbal zângănitor. Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n'aș avea iubire, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-ași împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-ași da trupul să fie ars, și n'aș avea iubire, nu-mi folosește la nimic". 1 Cor. 13, 1—3.

Din citatele amintite mai sus oricine poate înțelege că „iubirea de aproapele" este concre-

Congresul Tineretului

Dovada unei iubiri curate este o lacrimă.

CEA NOUA

o poruncă
iubiţi unii,
v'am iubit

tizarea vrerei lui Dumnezeu şi temelia veşnicei Sale împărăţii.

Până la prima venire a Domnului Hristos, Israeliţii şi contemporanii lor nu pricepuseră încă sublimul doctrinei viului Dumnezeu. Din cauza falselor interpretări ale principiului iubirii, au căzut în erori fatale, căci dădeau decalogului sensuri străine de voinţa lui Dumnezeu.

IN CE CONSTA NOUTATEA PORUNCII LUI HRISTOS.

„Iubirea aproapelui", de fapt, *nu este o poruncă nouă.* Ea a fost dată drept condiţie de bună convieţuire din timpurile cele mai străvechi, prin conştiinţă, din chiar clipa când a apărut al doilea convieţuitor al omului pe pământ. Ea exista între preceptele impuse patriarhilor şi ca lege perpetuă la vechiul popor al lui Israel. „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Lev. 19, 18) a zis Iehova, şi mii de ani înainte de apariţia lui Hristos, această lege ar fi trebuit să fi fost baza bunei convieţuiri între credincioşii lui Dumnezeu de pe vremuri.

Dar porunca cea nouă cere mai mult decât porunca cea veche privitoare la iubirea aproapelui. Porunca cea veche porunceşte: „Să iubeşti pe aproapele tău *ca pe tine însuţi*". Porunca cea nouă ne porunceşte: „să ne iubim unii pe alţii *cum ne-a iubit Hristos*".

CUM NE-A IUBIT HRISTOS?

Măsura iubirii lui Hristos faţă de noi oamenii o arată apostolul Pavel, când zice:

Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiţi şi Dumnezeu Işi arătă dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi". Rom. 5, 6—8.

Pentru a ne face o slabă idee de cum ne-a iubit Hristos, redăm aci următoarea întâmplare adevărată:

In timpul războiului dela 1848, un tânăr italian fu obligat, prin recrutare de a face serviciul militar, şi să plece pe câmpul de luptă. Avea numai 20 de ani şi părinţii lui îl iubeau atât de mult încât au făcut tot ce le-a fost cu putinţă pentru a găsi pe cineva care să meargă la luptă în locul lui. Ei oferiră o sumă mare pentru acest serviciu. Dar toate demersurile lor fură zadarnice. Era războiu şi nimeni nu voia să-şi expună vieaţa. Ziua plecării sosi. Cu raniţa la spate, cu arma pe umăr, copilul iubit îşi luă rămas bun dela cei cari îl plângeau. Dar văzând mâhnirea părinţilor, un văr şi bun prieten al celui care plecase fu mişcat, şi, ducându-se după tânărul soldat la cazarmă, îl luă de mână şi-i zise: „Scumpul meu Caesar, mâhnirea şi tristeţea ta mi-au produs mai multă durere decât moartea. Vreau să te ajut. Hai, dă-mi uniforma ta, mi se va potrivi tot atât de bine ca şi ţie. Voiu merge în locul tău pe câmpul de luptă. Eu sunt orfan, tu ai încă părinţi. Dacă va trebui să mor, aminteşte-ţi de prietenia ce am avut-o pentru tine".

Recrutul mai întâiu refuză. Greu putea să creadă că vărul său vorbeşte serios. Cum ar fi putut să primească el o propunere aşa de generoasă? Totuşi, se lăsă convins. Intrară amândoi în cazarmă şi făcură aranjamentele necesare pentru înlocuire. Apoi tinerii schimbară hainele lor. In mărinimia recunoştinţei lui, tatăl oferi 3000 de franci vărului fiului său, dar acesta refuză zicând: „Eu plec ca prieten şi nu ca mercenar. Iubirea este aceea care m'a îndemnat să iau locul lui Caesar, iar nu argintul".

Inlocuitorul plecă... se luptă... muri... O inimă recunoscătoare ridică un monument în amintirea sa şi gravă pe el următoarele cuvinte: „Mobilizatul răscumpărat, Caesar Manatti, în amintirea înlocuitorului său de bună voie, Carlo Donaldi".

dela Braşov, Iulie 1934.

Această întâmplare cu toată frumuseţea sa, nu este decât o umbră foarte slabă a iubirii lui Isus. Păcatul a intrat în lume şi prin el a intrat şi moartea. Dar Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât a dat pe singurul Său Fiu ca să moară în locul vostru şi al meu, ca astfel să primim vieaţa cea veşnică. Acesta a fost un sacrificiu voluntar, inspirat de iubire, şi astfel Acel care era cu Dumnezeu s'a unit cu fii oamenilor prin legături ce nu pot fi rupte niciodată.

Porunca cea nouă ne ordonă să nu iubim numai pe cei ce ne iubesc, nu numai pe cei ce ne fac bine, ci ne porunceşte să iubim chiar şi pe cei ce nu ne iubesc, pe cei ce nu ne fac bine, pe cei ce ne fac rău, pe vrăjmaşii noştri.

CUM PUTEM IUBI PE VRAJMAŞII NOŞTRI?

Acum câţiva ani am avut o interesantă discuţie cu un distins personagiu din ţara noastră. El îmi spunea că nu este de acord cu doctrina lui Isus Hristos, pentrucă ea cere dela adepţii ei lucruri imposibil de împlinit.

— Citeşte în predica de pe munte îmi zise interlocutorul, acolo Isus a zis: „Dar eu vă spun: iubiţi pe vrăşmaşii voştri". (Mat. 5, 44). Cum este oare cu putinţă să iubesc pe vrăjmaşul meu, ba, dacă-mi vine apa la moară este foarte natural să-i dau în cap, să-l fac inofensiv, să mă scap de el.

Atunci i-am istorisit următoarea poveste:

Un muncitor pios, se stabilise de curând în noul său domeniu. Abia sosit, fusese avertizat că are de vecin pe un om necredincios, cu o reputaţie rea şi care căuta ceartă şi tot felul de şicane cu toţi vecinii săi. Aflând că lângă dânsul stă un aşa cârcotaş, muncitorul spuse celor cari l-au informat: Fiţi liniştiţi, am să omor eu pe vrăjmaşul meu". Aceste cuvinte ajunseră însă la urechea celui vizat, ceea ce întărâtă şi mai mult pe necredincios împotriva muncitorului. Răutăciosul vecin căuta toate mijloacele posibile de şicane. Intr'o zi erau îndreptate contra cirezii de vite, în altă zi contra copiilor sau a servitorilor, ba şi un puiu de găină putea da loc la o ceartă înflăcărată. Credinciosul suporta cu răbdare toate aceste răutăţi, rămânând totdeauna liniştit. Care nu-i fu însă mirarea, când într'o dimineaţă, trecând pe la marginea satului, întâlni pe vecinul său cu căruţa înpotmolită într'un noroiu adânc. In zadar îşi bătea caii, scoţând strigăte disperate. Caii erau prea obosiţi pentru ca să-l mai scoată din acel drum noroios. Ţăranul, credincios şi serviabil, fu martor al nenorocirii vecinului său. El deshămă proprii săi cai şi îi înhămă înaintea căruţii vecinului. In câteva clipe îl scoase din mocirlă, ba îl conduse până în curtea casei sale.

Acest act nobil învinse inima vrăjmaşului, silindu-l chiar să-şi ceară iertare pentru toate şicanele pe care i le făcuse. Zidul a fost dărâmat. Din acel moment, el deveni cel mai bun prieten al credinciosului. Iubirea creştină triumfase.

Din acest exemplu cum şi din alte cazuri similare am dovedit distinsului meu interlocutor că preceptul Mântuitorului: „iubiţi pe vrăşmaşii voştri este posibil şi realizabil"'.

* * *

Isus a iubit pe discipolii săi aşa cum erau, cu toate defectele lor, cu toate greşelile lor. El a iubit pe Iacob, pe Ioan, pe Petru, pe fii lui Zebedeu şi chiar pe Iuda! El i-a iubit până la sfârşit cu toate deosebirile lor de caracter, cu toate deosebirile de vederi şi opinii, cu toate divergenţele lor. El le-a spălat la toţi picioarele ca o manifestare leală a iubirii sale divine faţă de ei. Ioan 13, 1—5.

Gelozia, invidia, ura, mânia, bârfirea şi certurile, dovedesc starea unei morţi spirituale, căci cei ce nutresc asemenea sentimente împotriva semenilor lor, arată hotărât că nu cunosc şi nu iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe aproapele lor. 1 Ioan 4, 20. 21; 2, 3. 4;

IUBIRE SUBLIMA.

In istoria neamului omenesc găsim multe exemple de punerea în practică a iubirii de aproapele. Se aminteşte de un episod petrecut între regele Cirus şi un Prinţ făcut prizonier cu soţia şi copiii săi. Când Prinţul fu condus înaintea Majestăţii Sale, Cirus îi puse următoarea întrebare:

— Ce mi-ai da tu, dacă te-aş libera numai pe tine?

— Jumătate din regatul meu, răspunse Prinţul.

— Şi dacă aş reda libertatea şi copiilor tăi?

— Atunci, îţi voiu da tot regatul meu, răspunse prizonierul.

— Dar ce mi-ai da, dacă aş da drumul şi soţiei tale, mai întrebă regele.

Nobilul şi mândrul Prinţ, răspunse:

— *Pe mine însu-mi!*

Acest răspuns mişcă pe rege atât de mult, că dădu libertate nu numai Prinţului, dar şi copiilor şi soţiei sale, fără a cere nimic în schimb.

Ajunşi din nou în ţara lor, Prinţul exclamă către soţia sa:

— Ai văzut generozitate şi bunătate de rege?

— Eu, nu am văzut decât pe acela care, pentru propria mea libertate, era gata să se dea pe sine zălog, răspunse soţia înduioşată.

Priviţi şi la exemplul lui Isus care, din iubire pentru o omenire păcătoasă, a fost gata şi S'a dat ca zălog murind răstignit pe cruce. Soţia Prinţului din povestea de mai sus, nu s'a uitat decât la acela care a iubit-o atât de mult. Noi să nu privim către Cel care ne-a iubit? Cu cât mai sublimă şi mai dumnezeiască este iubirea Lui faţă de fiecare dintre noi! In marea Sa îndurare, şi în dorinţa de a perpetua şi printre oameni, această iubire sfântă, Isus a avut grijă să ne dea „o poruncă nouă": *Cum v'am iubit Eu, aşa să vă iubiţi unii pe alţii.*

 Când intră pasiunea pe uşă, iese raţiunea pe fereastră.

Pagina muzicală

N. Jelescu

Schubert

După epoca clasicismului muzical, care a fost reprezentată prin marii muzicieni Beethoven, Haydn, Mozart, Bach, a urmat *epoca romantică,* care s'a resfrânt şi asupra muzicei.

Muzica romantismului consta în genul caracteristic al Lied-urilor (cântece sau melodii) cari sunt inspirate *de sentiment,* nu de raţiune şi ca atare, fiind *subiective,* se întâmplă de multe ori ca partea tehnică a acestor feluri de compoziţii să fie neglijată, pentru a scoate în evdenţă *ideea poetică,* sau imaginaţia *personală* a compozitorului.

Intemeietorul muzicei romantice a fost Franz SCHUBERT, născut la 31 Ianuarie 1797, la Viena. Tatăl său era un simplu învăţător. El i-a fost primul său profesor de muzică, predându-i, pe cât i-a fost cu putinţă, lecţii de vioară. Se spune că micul Franz arăta deja multă aplicaţie pentru muzică încă dela vârsta de 5 ani. Mai târziu a luat şi lecţii de piano, orgă şi canto. Holzer, unul din profesorii săi, spunea de multe ori cu lacrămi în ochi că niciodată nu avusese un asemenea elev. „Când voiam să-i arăt ceva nou, el parcă-l ştia dinainte...", spune el în notiţele sale.

La etatea de 11 ani fu primit ca solist la capela imperială. Acolo, în acest mediu nou, sub directa supraveghere a maeştrilor Ruczişka şi Salieri şi-a desvoltat mult talentul muzical care l-a îmboldit să compună. „Incercările" sale de compoziţie muzicală au atras atenţiunea lui Salieri. Acesta descoperind în micul Schubert un viitor geniu, l-a luat sub protecţia sa pentru a-i face educaţia muzicală.

Cât priveşte despre copilăria sa, trebue să se ştie că Schubert a fost lipsit de aceea, voioşie şi de aceea vieaţă zglobie de care trebue să se bucure orice copil. El era sărac şi ducea o vieaţă de mizerie şi multe privaţiuni. Cu toate acestea, geniul său îl conducea spre destinele lui şi nu-i da răgaz de a cunoaşte zburdălniciile şi bucuriile copilăriei. Intre anii 1813—1816 a dat ajutor tatălui său la şcoală, în care timp şi compune peste 100 de Lied-uri pentru voce şi piano, muzică de cameră, liturghii şi simfonii de o frumuseţe nemai auzite. Mai productiv a fost în anul 1815, compunând operile şi vodevilurile: **„Fernando"**, **„Claudina de Villa-bella"**, **„Adrast"**, **„Liturghia în Sol major,** încă una în **Si bemol major"**, un mare **„Magnificat"**, **„Quartetul în Sol major"**, **„Simfoniile în Si bemol şi Re major No. 2"**. In 1816 cantata **„Prometeu"**. Mai târziu **„Liturghia în Do major"**, cele trei **„Sonatine"** pentru vioară, **„Moment muzical"**, **„Fantezia" op. 103,** bine cunoscuta **„Serenadă"**, **Simfonia „neterminată"**, şi alte multe lucrări religioase.

Ar fi greu să se enumere într'o aşa scurtă biografie numărul enorm de compoziţiuni, căci Schubert a fost unul din cele mai productive genii muzicale. Cu privire la geniul său, Franz Brendel, în a sa *Istorie a muzicei* spune:

„Muzica lui Schubert este delicată, sentimentală, visătoare, este plină de vieaţă şi seninătate; melodiile lui sunt de o frumuseţe şi un farmec neîntrecut. Schubert este cel mai mare compozitor de melodii cu cuvinte; el formează punctul culminant în desvoltarea acestui gen de compoziţie".

Cu toate acestea operile lui Schubert nu au fost apreciate în justa lor valoare de către contemporanii lui, decât abia după moartea sa. Ca prieteni a avut pe baronul L. von Sohnleithner, poetul Mayhofer, pictorul Moritz von Schwind, dar mai ales pe Michael Vogel, un tenor care îi şi cânta bucăţile şi care era un om foarte cult.

In 1817 el se afla în mare mizerie şi trăia din micul venit al compoziţiilor sale. Ajunsese până acolo încât, când era invitat într'un salon, îşi împrumuta hainele. Abia când fu angajat de contele Esterhazi ca să predea lecţii de canto fiicelor sale, la castelul Zeléz în Ungaria, şi-a mai ameliorat situaţia materială. El trăia foarte retras de lume. Firea sa era modestă şi conştiincioasă. Avea un suflet viu, impresionabil şi era naiv, prea lesne încrezător şi optimist, din care cauză a avut mult de suferit din partea oamenilor şireţi şi invidioşi.

Schubert avea darul de a compune uneori foarte repede. Intr'o zi se afla la masă cu mai mulţi prieteni. Răsfoind o carte se opri la o poezie spunând: „Păcat că n'am o hârtie de note! Mi-a venit o inspiraţie!" Unul din participanţi, fără multă căutare, făcu câteva portative pe dosul unei liste de bucate, şi în mijlocul sgomotului făcut de chelneri, popicari şi muzicanţi, Schubert compuse o prea frumoasă romanţă.

Tocmai când geniul lui ar fi putut să ne dea încă multe opere minunate, el muri în floarea vârstei (32 de ani), răpus de mizerie şi lipsuri.

Jocuri de familie

Cheia grădinii

Conducătorul jocului strânge toţi jucătorii la un loc şi cere fiecăruia în parte să repete cuvintele sale. De exemplu: îţi dau cheia grădinii . . . .

Jucătorii repetă identic, fiecare la rând, cuvintele auzite. In continuare, conducătorul mai adaugă o idee aceleaşi fraze:

— Iţi dau sfoara care ţine cheia grădinii . . . .

Toţi repetă la fel, unul după altul.

— Iţi dau şoarecele care a ros sfoara care ţine cheia grădinii . . .

— Iţi dau pisica care a mâncat şoarecele care a ros sfoara care ţine cheia grădinii . . . .

— Iţi dau câinele care a sfâşiat pisica care a mâncat şoarecele care a ros sfoara care ţine cheia grădinii . . . .

— Iţi dau băţul care a lovit câinele care a sfâşiat pisica care a mâncat şoarecele care a ros sfoara care ţine cheia grădinii . . . .

— Iţi dau focul care a ars băţul care a lovit câinele care a sfâşiat pisica care a mâncat şoarecele care a ros sfoara care ţine cheia grădinii . . . .

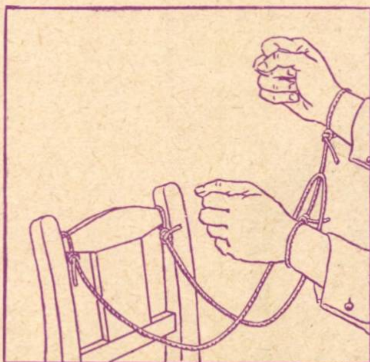
— Iţi dau apa care a stins focul care a ars băţul, etc. . . . .

— Iţi dau găleata care a adus apa care a stins focul, etc. . . . .

Şi aşa mai departe, până când vreţi. Ori de câte ori un jucător se încurcă pronunţând fraza rostită de conducător, dă un gaj. La rândul său, conducătorul, dacă şi el se încurcă şi nu păstrează ordinea ideilor enunţate, nu numai că trebue să dea un gaj, dar este imediat înlocuit.

trimes de *Alpiniu.*

No. 34 Legaţi o sfoară de ambele capete ale unui scaun. Luaţi altă bucată de sfoară şi cu un capăt legaţi o mână a persoanei cu care vă distraţi. Inainte de a-i lega şi mâna cealaltă, treceţi capătul liber prin semi-cercul format de sfoara legată la scaun (observaţi figura), apoi întrebaţi pe prizonier, **cum poate să se despartă de scaun, fără să deslege sfoara nicăieri şi să rămână totuşi cu mâinile legate?**

trimes de *Gh. Constantinescu, Bacău.*

Nu uitaţi că:

- trebue să deslegaţi cel puţin 4 jocuri,
- tragerea se face la 15 Noembrie,
- trebue să aveţi câte o fotografie la îndemână,
- o fotografie nereuşită este respinsă,
- sunt 6 câştigători,
- abonaţii se bucură de mici privilegii,
- **cei cari vor trimete răspunsurile la toate numerile, au şansă să câştige la sfârşitul anului un premiu de mare valoare.**

No. 35 Aceste cuvinte fără vocale formează 3 proverbe. *Care sunt?*

trimes de *Miravan.*

Cgtr ntrşt sfltl, dp cm mşcr ntrşt trpl.
Prn mnc, drptt ş cnst, jngm l ţnt drt.
Vlr ml n trb jdct nm dp c şt c m c sm dp cc fc.

No. 36

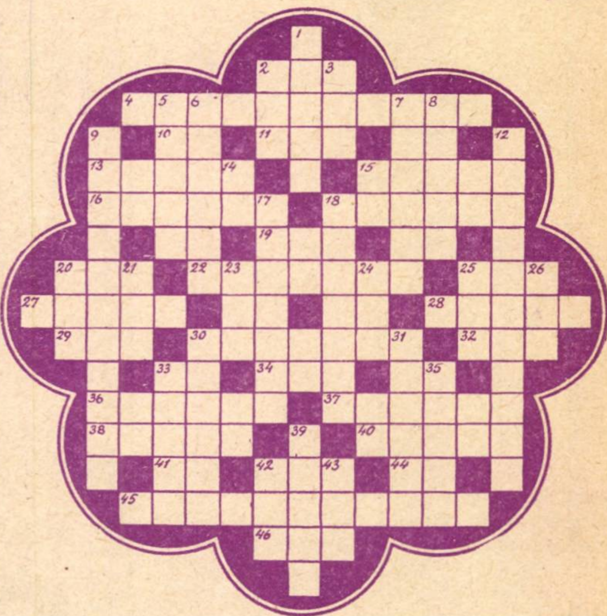
* * * ansamblu muzical
* * * în posesia oricărui avocat
* * * la orice casă la intrare.

Aceste trei cuvinte aşezate unul lângă altul formează numele unui fruct care se găseşte mai cu seamă în România.

trimes de *Star.*

No. 37 Să presupunem că două Biblii, una română şi cealaltă franceză conţin ambele 2.224 pagini. Biblia română are 268 de pagini mai puţin decât cea franceză. *Câte pagini conţin fiecare din cele două Biblii.*

trimes de *Plutaşu.*

No. 38 **ORIZONTAL:** 2. culoare; 4. cel ce mângâie pe suferinzi; 10. particulă negativă; 11. ceaşcă de lut; 13. la mijloc; 15. imagini, parabole; 16. simpatiile soacrelor; 18. antonimul (contrariul) lui „plecam"; 19. unul din articolele germane: „der. die das"; 20. cilindru orizontal; 22. unul din fiii lui Aaron; 24. măsură de suprafaţă; 25. aliment; 27. povârniş; 28. a despica; 29. şedea; 30. valul dinainte; 32. idem No. 29; 33. articol; 34. unul din adverbele „aici" şi „colo" prescurtat cu o vocală; 36. ţărănesc; 37. adăpost de frunze; 38. la intrare în hoteluri; 40. arbore conifer, care creşte mai ales prin munţii Libanului; 41. nota Redacţiei; 42. petrecere cu jocuri şi dans; 44. notă muzicală; 45. sărbătoarea secerişului; 46. om bătrân.

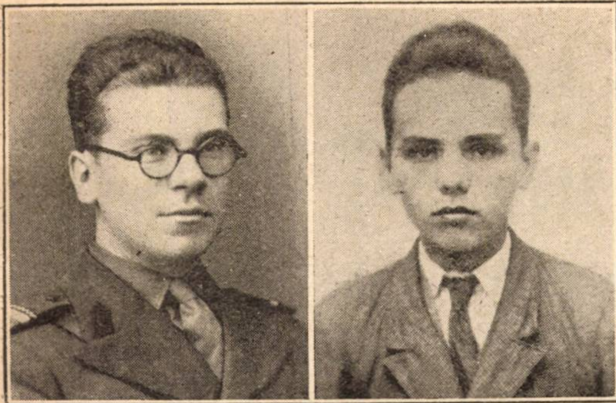
VERTICAL: 1.cal pătat cu alb; 2. face parte din corp; 3. adjectiv posesiv (lb. engleză); 5. idem No. 13 orizontal; 6. împăratul care a dat foc Romei; 7. a dărâma sau a sărăci (lb. franceză); 8. strigăt de animal; 9. nume dat lui Isus; 12. lucrează la câmp primăvara; 14. pronume (lb. germană); 15. prepoziţie; 17. la fel; 18. vulcan în Europa; 20. locuitor din Transilvania; 21. a apuca; 23. peşte de apă dulce; 24. titlu oriental; 25. animal sălbatec; 26. apt, cetit invers; 30. un fel de unghiu, în geometrie; 31. oameni cari nu sunt captivi; 33. patrupede cari trăiesc mai ales printre oi; 34. pană de despicat lemne; 35. mistuim prin foc; 39. aparţine de cazarmă; 41. sunet cu care se alungă câinii; 42. una din următoarele silabe cari imită sunetul clopotelor: „bim, bam, bum"; 43. cadavru.

trimes de *N. Zăblău.*

No. 39 Intr'o curte sunt miei şi curcani amestecaţi la un loc. Impreună fac 35 de capete şi 94 de picioare. *Câţi miei şi câţi curcani sunt?*

trimes de *Rodisi G. R.*

Cine se frige cu ciorbă suflă şi în iaurt.

Daniel Paulini
Bucureşti.

Stratea Petre
Craiova

Lola Ruseff
Câmpulung M.
(Clişeul de pe copertă).

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

ALBEŞTI: Haralambie Mircea; ALEXANDRIA: (Estera), (Tabita), Traian şi (Ştefan Drăguşin); APATEU: (Gh. Indricău); BACAU: (Elis. Stănescu), Alex. Năforniţă, (Vasile Marian); BAICOIU: Cornelia şi Olga Nistorescu, Ioan Stătescu; BALEASA: Gheorghe Ciovică; BELITORI: (Constantin Dabu); BORDEŞTI: (Didy) şi Eliza Stăneascu, Maria şi Vasile Chiriac, (Ionel Ionescu); BRAILA: Corneliu Bocăneanu; Braşov: Niculae Zăblău; BUCUREŞTI: Lenuţa Mardare, Lenuţa Câmpean, (Olimpia Epurescu), Marioara Rotaru, (Marioara Stoian), Nelly, Didy şi Mimi Mocanu, (Ligia Drăguşin), (Alexandrina Turlea.) (Gabriela şi René Paulini), Magdalena şi Gheorghe Amarandi, Petruţa şi (Gheorghe Eftimiu), (Lydia şi Titu Crăciunescu), (Victoriţa şi Tache Theodosiu), Ecaterina, (Florica, Eliza), Anton şi Costel Rădoi, Marin şi Teodor Pârvan, Raul Kaufman, Mişu Kieltsch, Otto Hermann, Ionel Grigorescu, Toader Vlad, (Enoch Stefanian), Wilhelm Kazimirovitz, (Gheorghe Grassu), (C. E. Lupescu), Gogu Cârciumaru, Ionel Grigorescu clp., (Ioan Hău); BUZAU: Victoria Teodorescu, Mafalda şi Iolanda Dincă; CALINEŞTI: Costel Bratu; CAMPULUNG M.: (Elena), Elizabeta şi (Marioara Argir), Ecaterina Niculescu, Măndica şi Luca Constantinescu; CERNAUŢI: (Wilcec Erica), (Wilhelmina Feibel), (Vilhelmina şi Albert Steinmeier), (Claudia, Ioan şi Ilariu Voitcu), (Iozefina şi Vasile Darie), (Victor Stark), (Andries Aurel), (Robert Müller); CERVENI: Niculae şi Dumitru Totolan; CHIŞINAU: Constantin Băcă, Anton Tănase; CIUTURA: (Mihail Iovan); CRAIOVA: Alexandrina Ruiu, (Petraş Ioan), Nicuşor Ghiţescu), Ilie Lişteveanu; CURTIŞOARA: Olimpia Paraschivescu, Măriţa Preda, (Mircea Alexe), Florea Stănoiu; DEVA: Ciocan Petru; DRAGAŞANI: (Elena Sima), (Elisabet Erdeli); FERDINAND I: Marioara Diaconescu; FOCŞANI: (Olimpia, Maricica, Tabita, Elisabeta şi Ionel Alexe), Mândiţa şi Tănase Mateescu, Gicu Condrutz, Costică Mihai, Ionel Butnaru; FURCULEŞTI: Ionel Şopârlache, Florea Lepădatu; GALAŢI: Elena Gherghina, Maria Strâmbeanu, (Fănica Vasiliu), Vasilica Calapod, Vasilica, Paraschiva şi Emanoil Grigoraş; GRIVIŢA: Aneta, Ilie şi Ioan Tânjală; IAŞI: Cornélie Nedelcu, (Olga şi Calistru Vasiliu), (Ilie Venţel), Ionel Raiter; LICURICIU: (Stănescu Corneliu); MACEA: Floriţa Mercea, Floarea şi Ioan Mara, Elena, Sabina, Miron, Mihai şi Petru Căzan, Ecaterina, Moise şi Mihail Săcui, Iafet Ardelean, Pavel Tolan; MANASTIREA ALBA: Ilie Rodu, Grigore Ciurea; MISLEA: Florea Stoica; MOŢAŢAI: Anicuţa Stăncălie, Nina Melencu; NADEŞA: Tinca şi Ioan Dospinescu, Elena şi Stan Trofin, (Isidorus şi Ştefan Săndulescu), Zaharii Ardelean; NICOLEŞTI: Ion şi Petrache Mocanu; PETROŞANI: Olga Irod; PIATRA NEAMŢ: Policsenia Panait, Maria Smântână, Maria Corbu, Elena şi Maria Catană, Vasile Ghitta, Emanuel Bocancea, (Radu Manole), Roşca Dumitru, Benone Petrescu, Paul Blănaru, Costică Marcu; PITEŞTI: Gogu Ciobanu; PLOEŞTI: Cornelia Rotaru, Beatrice Pleşoianu, (Timoteiu Negoiţă), Marin Mihăilescu, (Vasile Nistor), (Gh. Constantinescu), Gh. Iuga, (Mihai Olteanu), (Fănică Ionescu), Ionel S. Popa; POCHIDIA: Costică Tudor; PODURI: Niculina şi Maria Ciuhat, Theodor şi Gică Bujor, Gh. Burdulea; POIANA NUCULUI: Gh. Andoni; POROSCHIA: Tudorina şi Dumitru Constantin; PUCIOASA: Nelu Marian; PUNGHINA: Anastasie şi Cornel Beşliu; ROMAN: (Ioan Bobeică); ROŞIORI: Ioana Gevelică; ROŞIORII DE VEDE: Marioara şi Ioan Barbu; SECARA: Eftimie Socolescu, Mitică Hergheleglu, Florea Petre, Ilie Micu, Florea Siteavu; SEPREUŞ: Matea Anuţa, Petraş şi Pero Floriţa, Petraş Ioan, Flore, Teodor şi Ioan Stana, Petraş şi Pero Măriuţa, Pero Mihai, Iosif Chişş; SILISTRA: Niculae Ganea; SLATIOARA: Dumitru Ciocârlan; SOROCA: Vasile Şchioapoaia, Arcadie Ţelea; TAMBOEŞTI: Georgeta Tăicuţu, Eleonora Dumitrache, (Gicu Olteanu); TARGOVIŞTE: Mitică Ianculescu; TG. MUREŞ: Harry Grigorescu; TG. JIU: Burcim Gheorghe; TECUCI: Jenica Hâncu, Mihail Bujor; TOPOLOVENI: Gheorghe şi Costică Bujor; TURNU SEVERIN: Marioara şi Elena Popa, Aurora şi Eugen Mazilu, (Constantin Cocoş), Nae Beşliu; TURTUCAIA: Elena Eftimie; URLETA: Elisabeta Ioan; VALEA CALUGAREASCA: Nicolae Mihăilescu; VAMA: Nistor Istrate; VARVORUL: Nicolae Puţureanu; VIZIRU: Alex şi Stroi Hagiu.

☞ Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză au deslegat toate jocurile.

Soluţiile Jocurilor

No. 27 Mireasa are 19 ani.

No. 28 Au fost 36 de cocori.

No. 29 O femeie cinstită, este cununa bărbatului ei.
Cine găseşte o nevastă bună, găseşte fericirea.
A fi iubit preţuieşte mai mult decât aurul şi argintul.
O inimă veselă, înseninează faţa.
Femeia frumoasă şi fără minte, este ca un inel de aur în râtul unui porc.
Du-te la furnică, leneşule!
Cine are milă de sărac, împrumută pe Dumnezeu.

No. 30 N uda vrabia d in mână pe cioara de pegard.
Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.

No. 31 Trece întâiu băiatul cu fata. Băiatul se întoarce, se dă jos şi se urcă mama care traversează singură. Cu barca vine înapoi fata, ia băiatul şi trece din nou împreună pa malul celălalt. Fata se dă jos, băiatul vine înapoi şi dă locul tatălui. Tatăl trece singur pe partea cealaltă, coboară. Fata se urcă din nou şi vine să ia pe băiat.

No. 32 Iluzie optică! Depinde de cum priviţi: se pot vedea şi 6 şi 7 cuburi.

No. 33 Na pol e on / noel op an } **Napoleon.**

Poşta Redacţiei

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacţiei şi cer sau aşteaptă un răspuns şi ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânşii, sunt rugaţi să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviinţă că este necesar, Redacţia îşi rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimese spre publicare.

Am fost rugaţi să dăm o mică explicaţie cu privire la felul cum se deslează jocurile de cuvinte încrucişate. Deslegătorii rutinaţi vor zâmbi, însă îi rugăm să fie indulgenţi şi să nu uite că şi dânşii au fost odată începători . . . şi-au avut nevoie de un cuvânt explicativ. Diferenţa a fost că d-lor l-au primit verbal, pe când cetitorii Amicului îl primesc în scris, cu alte cuvinte mai complicat şi mai puţin uşor de priceput.

Pentru a înţelege cât mai bine explicaţia, rugăm pe cei interesaţi să-şi procure ultimele două numere din Amicul Tinerimii şi să urmărească jocul No. 25. Aveţi în faţă un pătrat mare, în care se află alte multe pătrăţele mici, unele albe, altele negre. Pătrăţelele albe trebuesc înlocuite cu litere, cari cetite dela dreapta spre stânga, sau de sus în jos, să dea cuvinte de sine stătătoare, de unde denumirea de cuvinte încrucişate. Aceste cuvinte nu se pot pune la întâmplare şi pentru ca să se poată găsi uşor, autorul jocului dă unele indicaţiuni cu ajutorul cifrelor. Explicaţia care se dă, pentru ca să se găsească cuvântul dorit dela o cifră, trebue să dea un cuvânt format din atâtea litere câte pătrăţele sunt pe şirul la capătul căruia se află cifra. Aşa de pildă avem la jocul de faţă, în primul pătrăţel dela stânga sus, cifra No. 1, ceea ce înseamnă că, orizontal (dela stânga la dreapta), trebue să găsim un cuvânt cu 5 litere, pentrucă şirul întâiu, în capătul căruia se află cifra 1, are 5 pătrăţele (până la pătrăţelul negru). Sub desen, la explicaţii, ni se dă indicaţia că cifra No. 1 trebue să dea **un împărat în Izrail.** Împăraţi în Izrail avem mulţi, dar ni s'a dat indicaţia că ne trebue un nume format din 5 litere. Cei cari s'au căsnit să-l găsească, au aflat că e vorba de DAVID (urmăriţi în numărul celălalt la „Soluţiile jocurilor"). Aceasta a fost orizontal. Acum trebue să găsim, tot sub cifra No. 1, un cuvânt vertical (de sus în jos), dar de data aceasta format din 6 litere (pentrucă de sus în jos, până la primul punct negru întâlnit, sunt 6 pătrăţele). Explicaţia ne spune că în aceste 6 pătrăţele trebue să intre 6 litere cari să formeze un nume de **profet luat în captivitate.** Avem deja un punct de sprijin dela deslegarea orizontală. Dacă suntem singuri că orizontal e vorba de cuvântul „David", vertical va trebui să fie un cuvânt care să înceapă tot cu litera D. Rămâne de găsit celelalte 5 litere. Cu o mică sforţare de memorie, vom afla că profetul luat în captivitate, al cărui nume începe cu litera D, este DANIEL. Deci avem la No. 1, orizontal cuvântul DAVID şi vertical DANIEL. Pentru o mai deplină înţelegere, să luăm cifra 20. In textul explicaţiilor vedem că cifra 20 figurează numai în grupul **orizontal,** ceea ce înseamnă că vertical nu dă niciun cuvânt. La cifra 20 avem numai două pătrăţele şi la explicaţii ni se spune că e vorba de o **notă muzicală.** Cu o singură excepţie, toate notele muzicale au două litere. Care să fie? Putem pune la întâmplare una dintre ele, însă vom vedea dacă este bună, căutând şi verificând cu deslegarea dela No. 16. Cifra 16 vedem că figurează la explicaţii şi **orizontal** şi **vertical.** Orizontal un cuvânt cu 5 litere, vertical la fel. Orizontal trebue să găsim un cuvânt sinonim (care să însemne acelaşi lucru) cu „peşteră", iar vertical cu „a săpa". Bine înţeles că, în cazul de faţă, ca şi la cifra No. 1, pentrucă e vorba de cuvânt de colţ, cuvântul va începe şi într'o direcţie şi în cealaltă cu aceiaşi literă. După încercare cu mai multe cuvinte să zicem că nimerim cuvântul bun: orizontal GROTA, vertical GRAVA. Cu ocazia aceasta constatăm că la cifra 20 cade litera R. Din seria notelor muzicale cu R avem pe Re. Idem la cifra 17 vertical. Să mai luăm cifra 26. Vedem că dă un cuvânt numai **vertical** de 5 litere. Cu ajutorul explicaţiei trebue găsit. Cifra 30 dă orizontal un cuvânt de 2 litere, vertical unul de 4 litere. Pe baza explicaţiei se pot afla. Veţi face constatarea că prin deslegarea unui cuvânt, se uşurează găsirea următorului şi a tuturor celorlalte.

(Ca încheiere, o mică sugestie în treacăt şi în paranteză. . . . Toată această lungă explicaţie, şi care poate pentru unii încă n'a fost suficientă, s'ar fi putut evita: prin deducţie şi comparaţie se putea foarte uşor găsi cheia jocului, având într'un număr al revistei problema, în celălalt soluţia. Numai că, şi aici ca şi în alte direcţii, e nevoie, de un dram de imaginaţie . . . . care din nenorocire nu se cumpără!)

E. S. Bacău. — Nu ştim ce să credem: ori o farsă, ori un zel extraordinar. Am primit dela d-voastră de două ori răspunsurile. Curios este că scrisul şi răspunsurile diferă, însă numele şi adresa sunt aceleaşi. Două deducţii: ori aţi autorizat pe cineva să răspundă în numele d-v. şi, pentru a avea mai multă siguranţă, aţi răspuns şi personal; ori cineva a vrut să vă facă o farsă, care poate avea ca izvor, simpatie sau gelozie. Nu sunt excluse şi alte ipoteze. Oricum ar fi, mulţumim persoanei care a scris dublul exemplar, pentru osteneală şi cheltuială . . . Plicul a costat parale, hârtia la fel, cerneala nu mai puţin, plus mărcile şi plus timpul!

R. Müller. — Cetiţi problema No. 13.

Al. Petrescu. — Incă odată, mulţumirile noastre cele mai vii pentru ajutorul şi concursul dat cu ocazia Congresului la Braşov. Orele pe cari le-aţi sacrificat au fost răsplătite prin efectul de neuitat făcut pe loc, ecourile pe cari le mai auzim şi acum, şi prin rezultatele îmbucurătoare obţinute ulterior. Amicul vă rămâne îndatorat.

Moşmartin. — Dacă am publica jocul întocmai, ar fi o plagiatură. Ce puteţi face pentru viitor, este să vă inspiraţi după modelul unui joc găsit în altă revistă şi să alcătuiţi ceva personal. Atunci bucuria va fi mai mare şi pentru d-voastră şi pentru noi.

George Steblea. — Problema încă nu e clară! Trenul No. 1 trece 50 de vagoane pe linia de rezervă, apoi pe linia principală; dar restul de 50 de vagoane cum manevrează, singure, fără locomotivă?

J. Iaciu. — Regretăm foarte mult că nu vă putem răspunde, deoarece chestiunea nu intră în atribuţiunea noastră. Adresaţi-vă Comitetului Conferinţei.

Punghina. — Amicul aparţine tuturor. Poate vă facem o surpriză dacă vă spunem că are mulţi cetitori ca d-voastră, chiar foarte mulţi. După nume, nu-i puteţi cunoaşte, dar vă asigurăm că n'aţi face excepţie. Pentru numărul viitor aşteptăm şi răspunsul d-voastră.

Vetuţa Ioan. — Dar soluţiile?

Persoana care ne-a trimes un joc de cuvinte încrucişate în formă de cruce având cuvintele următoare pe părţile laterale ale crucii: **Irod** şi **Amin,** este rugată să-şi anunţe numele, sau dacă doreşte să rămână necunoscută, să specifice.

Gandi. — D-voastră faceţi parte din grupa „simpaticilor". O revistă, oricare ar fi genul ei, e imposibil să nu aibă cetitori „simpatici" cari, din „simpatie" să dea sfaturi Redacţiei. N'avem cuvinte şi nu ştim cum să le aşternem pentru ca să scoatem în evidenţă „simpatia" cu care vă mulţumim pentru cele scrise. Profităm însă de ocazie, ca totodată să vă rugăm, în spiritul cel mai „simpatic" să lăsaţi cele pomenite la aprecierea Redacţiei, care are de ţinut cont de multe altele, poate şi mai importante, şi cari, fiţi siguri, nu se aseamănă între ele. Ni s'ar pare că nu v'am spus tot, dacă nu v'am ruga să consultaţi un dicţionar **mai recent,** căci se zice că şi pe vremea „simpaticilor" noştri strămoşi existau dicţionare cari serveau la tălmăcire.

Don Jorge senior. — Este mai mult o curiozitate de calcul, nu o problemă. Ştim precis că majoritatea deslegătorilor vor prefera să numere bucată cu bucată ca să afle rezultatul, decât să se frământe pentru a afla felul calculului. Dacă mai aveţi altele, trimeteţi. Mulţumim anticipat.

Stătescu Ioan. — Rezoluţia indescifrabilă. Rugăm repetaţi problema.

De n'ar exista neplăcerile, am nesocoti valoarea plăcerilor

Grigor-Nad: — Ne pare bine că şi printre cetitori sunt persoane cari cunosc termeni grafici. Nu ştim dacă întâmplarea a făcut ca să-i cunoască, fiind amatori sau dacă este vorba, în cazul d-voastră, de un profesionist. Nu credem, pentrucă dacă ar fi fost aşa, aţi fi ghicit motivul. Şi pentru ca să nu rămâneţi în nedumerire, să vi-l spunem noi: din lipsă de spaţiu. Prescurtarea nu v'a vizat numai pe d-voastră. Observaţi că n'aţi fost singurul. De data aceasta litera fiind mai mică, am putut pune numele întreg. Dar nu pentru a pune numele întreg am ales un caracter mai mic, ci pentrucă deslegătorii s'au dublat la număr şi nu am fi putut face altfel. Se prea poate ca în viitor, tot din motive de spaţiu (pe cari nu le-aţi cunoscut), să fim nevoiţi să rămânem tot la această literă mică şi tot cu prescurtările din trecut. Ce să facem? N'avem încotro! îngăduiţi-ne această slăbiciune.

Ţigănaşul: — N'am vrea să vă dăm de gol, însă vă mărturisim că ne-am uitat de 3 ori la nume, neştiind cui să ne adresăm, **ţigănaşului sau ţigănaşei?** . . . Fie lui, fie ei sau lui pentru ea, îi spunem că primim cu plăcere.

Pentru fotografii amatori: — Redacţia face cunoscut tuturor celor cari vor reuşi să ia instantanee frumoase, reprezentând vederi pitoreşti, grupuri de excursionişti, portrete interesante sau orice poze originale, că le primeşte cu bucurie spre publicare.

C. Miron. — Vă mulţumim călduros pentru invitaţia făcută şi totodată vă cerem scuze pentru neîmplinirea dorinţei. Cu dragă inimă am fi răspuns, dacă serviciul n'ar fi fost de natură să ne împiedece. La prima ocazie favorabilă, vă promitem că nu vă vom ocoli ci dimpotrivă vom prefera, la oricare alta, destinaţia d-voastră.

Loty. — Ne spuneţi cu privire la o maximă cetită în penultimul număr, că nu sunteţi pe deplin de acord cu ideea lui Swift, pentrucă merge prea departe în amândouă direcţiile. Atunci e foarte simplu: dacă nici nu gândiţi pe deplin, nici nu simţiţi pe deplin, luaţi o cale de mijloc! Simţiţi puţin şi gândiţi puţin. Atunci pentru d-voastră lumea va fi o tragi-comedie!

Stela. — Cetiţi problema 24 din No. 2.

— Deslegătorii jocurilor sunt rugaţi să trimeată răspunsurile pe adresa Redacţiei până cel târziu la **15 Noembrie 1934**, dată când numele d-lor vor fi strânse la un loc şi se va trage la sorţi. **Vor fi şase câştigători.** Primilor trei li se oferă un abonament la Amicul Tinerimii pe anul în curs şi li se publică fotografiile în numărul următor. Celorlalţi trei li se oferă, **în plus**, o mică surpriză care o vor păstra ca amintire din partea Amicului Tinerimii.

— Atragem atenţia celor interesaţi că deslegările trimese nouă în plicuri deschise, cu adresa noastră tipărită, şi cari nu trec peste greutatea unei scrisori obişnuite, (0,20 gr.) se franchează numai cu 1,50 (un leu şi 50 bani aviaţie.)

— Recomandăm cetitorilor noştri să urmeze şi să trimeată **regulat deslegările**, la fiecare număr, deoarece la sfârşit de an au şanse să se bucure încă de o altă surpriză, care va fi amintită în numărul viitor.

— Rugăm insistent pe toţi participanţii la jocuri să aibă câte o fotografie pregătită, ca atunci când vor fi anunţaţi că fac parte dintre câştigători, să nu fie nevoiţi să fugă la un fotograf-amator şi să scoată o poză „a la minut". Ţinem să anunţăm că pe viitor orice fotografie nereuşită, sau mai bine zis nu destul de bine reuşită, va fi respinsă, iar câştigătorul înlocuit.

GLUMA.

Un trecător: — Eşti liber birjar?

Birjarul: — Da!

Trecătorul: — Trăiască Libertatea!

* * *

ENTUZIASM.

— Cunoşti bine Buftea?

— Foarte bine! Când locuiam la Bucureşti mă duceam acolo în fiecare săptămână să petrec 15 zile.

* * *

RASPLATA.

— Lilico, de ce nu faci exerciţiile la pian? Până alaltăeri, le făceai şi-ţi dădeam cinci lei pe zi . . . De alaltăeri, de ce-ai încetat!

— Fiindcă, mămicule, vecinii de sus îmi dau zece lei pe zi, să nu le mai fac!

* * *

INTRE BOIERI.

Cuconu Lache dela Bacău se dusese la prietenul său Fotache dela Craiova.

— Dragă Lache, de ce n'ai adus şi pe cucoana Narsiţa să se mai distreze şi ea pe la noi?

— Apoi eu n'am obiceiul să mă duc la vie cu strugurii în batistă . . .

* * *

PE STRADA.

— Domnule, te rog chiamă-ţi câinele de lângă mine. Simt cum mi se şi urcă un purice pe picior.

— Cuţu, vino încoace! Domnul are purici.

* * *

MODA.

Un croitor întâlneşte pe stradă pe un client care nu şi-a plătit încă ultimul rând de haine. Clientul salută pe croitor fără nicio jenă.

— Maestre, ia spune ce fel de costum se poartă anul acesta?

— Plătite! răspunse croitorul, scurt.

PRINŢUL ŞI OCHIURILE.

Se ştie că răposatul rege Albert I. al Belgiei era un mare pasionat al munţilor. Pe când era încă prinţ, bucurându-se poate de ceva mai multă libertate, de multe ori pleca fără să spună nimănui unde merge, se îmbrăca la fel ca oricare alt muritor, şi se strecura printre concetăţenii săi, fără să fie recunoscut. Plimbările acestea incognito îl distrau grozav. De altfel, chiar fiind rege proceda de multe ori la fel, însă fără acelaşi succes, pentrucă era repede demascat de cei mulţi care-l cunoşteau.

Intr'o zi, luându-şi direcţia munţilor, după mai multe ore de mers şi fiindu-i foame, se opri la o fermă izolată pentru a lua ceva de mâncare. Din nenorocire Alteţa n'a putut fi servită decât numai cu nişte ochiuri pentru care i s'a cerut 2 poli de aur.

— Dar cum se face, zise prinţul mirat, că ouăle sunt aşa de rare pe la voi?

— Alteţă, vă înşelaţi, îi răspunse fermierul care recunoscuse pe excursionistul deghizat, nu ouăle sunt rare, dar prinţii sunt rari pe la noi!

Girardi, celebrul comic vienez vizitând într'o zi pe actriţa Katerina Schrall, aceasta îl invită să ia cafeaua cu dânsul. Deodată apăru pe neaşteptate împăratul Franz-Joseph. Prezenţa majestăţii sale — despre care se spune că o curta discret pe celebra artistă — îl turbură profund pe Girardi care pur şi simplu amuţise.

Impăratul observând această subită tăcere, se adresă lui Girardi:

— Dece atât de tăcut?

— Tăcut, Majestate? zise Girardi. Aţi mai luat vreodată cafeaua cu un împărat?

LA DOCTOR.

— Domnule profesor, când pui mâna aici pe stomac şi apăs, mă doare grozav. Ce să fac?

— Să nu mai pui mâna.

* * *

LA RESTAURANT.

— Biftecul a fost mic şi prost, chelner!

— Dacă într'adevăr a fost prost, atunci trebue să vă pară bine c'a fost mic.

* * *

REŢETA.

Bancherul X... avea obiceiul, ca de câte ori întâlnea pe câte un medic cunoscut într'un salon, pe stradă, oriunde, cerea câte o consultaţie gratuită. In ziua de 10 Mai, când îmbulzeala era în toiul ei, bancherul X... întâlneşte pe doctorul Y...

— Doctore, ia vezi ce am! Mă doare aici, şi aici şi aici.

— Fii bun, domnule X..., închide puţin ochii, deschide gura, şi scoate limba tare de tot.

Şi pe când bancherul executa aceste sfaturi, medicul se făcu nevăzut, şi mulţimea se uita uimită la bancherul care cu ochii închişi şi cu limba scoasă, stătea în mijlocul trotoarului ca un nebun.

* * *

LAUDA.

Un băieţandru, elev de liceu, se lăuda către un coleg:

— Şi am mâncat măi, o friptură, pe onoarea mea de viţel!

* * *

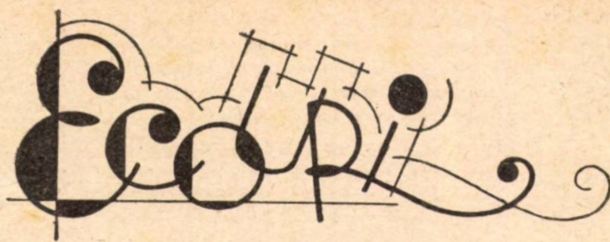
CORECTARE.

Un ţigan şedea seara la uşa cortului cu danciul lui care sta pironit cu ochii la stele şi care într'un acces de bucurie ţigănească zise:

— Ia uite, măi tetiule, ce frumos răsare lucişfenderu!

— Măăăi, da prost băiat mai am şi eu, nu ştie să zică cum se cade „ciuleafăr!"

Invidia nu este decât ura faţă de superioritatea altuia.

— Intr'un spital din Budapesta a fost internată o croitoreasă care a suferit răni grave interne, în următoarele împrejurări: ea a visat noaptea că se află într'un avion care s'a prăbuşit. In vis a suferit chinuri groaznice şi s'a trezit ţipând. Când a vrut să se ridice, a constatat că se prăbuşise din pat. In cădere s'a ales cu patru coaste rupte.

— Când Lindbergh a traversat Atlanticul, ziariştii au făcut mare caz de vârsta lui aşa de puţin înaintată. Toată lumea spunea că nu-i decât un student. Cu toate acestea el era cu un an mai mare decât Pitt, când a fost numit prim ministru în Anglia. Şi cu 8 ani mai mare decât Mendelssohn, care era încă adolescent, când a scris uvertura din „Visul unei nopţi de vară". La 18 ani Chatterton, poetul genial, era om format; de asemenea Galois, matematician la 20 de ani. Jane Aussen a scris cele mai bune romane la 21 ani. Shelley a terminat opera sa poetică la 30 ani; Schubert, ultimele simfonii la 31 ani; André Chénier a compus ultimele versuri la 32 ani; Mozart la 35 ani. Danton la aceeaşi vârstă; Bizet şi Byron la 36 ani îşi aveau operele terminate, şi numele lor omportalizat. Ceea ce înseamnă că foarte mulţi artişti au atins apogeul carierei lor, în tinereţe.

— Nu de mult s'au luat la harţă pe străzile Londrei un câine lup şi un irish buldog. „Duelul" a avut urmări la tribunal şi în faţa unor martori numeroşi s'a dezbătut problema: care din doi a fost agresorul. Deoarece acest lucru nu s'a putut stabili, s'a hotărît ca proprietarul câinelui mai grav rănit să fie despăgubit de către celălalt, urmând să i se plătească cheltuelile de vindecare ale pacientului patruped.

— La Londra femeile au început să lucreze acum şi în domeniile în care n'au activat până aci decât bărbaţii. Sunt de pildă zidari, fierari, turnători, mecanici, monteuri şi minieri femei; femeile muncesc şi în porturi ca hamali, la mori şi sunt şi ingineri de mine. Bărbaţi cari să facă lucrul femeilor, încă nu s'au anunţat.

— In Cehoslovacia sunt în medie două mii de absolvenţi ai diverselor facultăţi universitare, cari îşi iau anual diploma de doctori. Procentul femenin e relativ însemnat, figurând cu 20 la sută. Iată o clasificare după facultăţi: doctor ir drept 849 (femei 51); în medicină 555 (104); în farmacie 402 (206); în ştiinţe naturale 148 (24); în filozofie 103 (33); doctori veterinari 63 (1); în teologie 5. Nu sunt în totul decât 15 la sută străini.

— Dacă ar mai exista şi astăzi legile draconice de pe vremuri care pedepseau înjurăturile, cu siguranţă că am auzi mai puţine vorbe triviale. Aşa de pildă în epoca lui Carol cel Mare, înjurătura era pedepsită cu tortura, iar martorul care a auzit o înjurătură din gura altuia, fără să fi făcut cuvenitul denunţ, era pedepsit la fel. Sfântul Louis se mulţumea să condamne pe cei ce înjurau la stigmatizare şi în caz de recidivă ordonase să li se găurească limba şi buza cu un fier roşu. In urma intervenţiei lui Clement al IV-lea aceste pedepse au fost înlocuite cu amenzi, mutilarea cu biciul şi ţintuirea la stâlpul infamiei. Philippe de Valois a fost mai aspru hotărând ca în caz de recidivă să fie crăpată întâiu buza de sus a inculpatului, apoi la o nouă greşeală, buza de jos. La a cincia recidivă, i se smulgea criminalului limba. In ziua de 8 August 1502, un delicvent vinovat de înjurătură a trebuit să ceară iertare în faţa bisericei Notre Dame, într'un hârdău de lături. De acolo a fost dus la târgul porcilor şi ars de viu după ce i se tăiase limba.

— La Ancarilo, în Texas, a avut loc o mare întrunire a soacrelor, la care au luat parte peste 2.000 femei, în drept să se bucure de acest titlu. Toate purtau la piept insigna soacrelor americane, măzărica. S'a decernat fireşte, un premiu de frumuseţe celei mai frumoase soacre din lume, ca se bucură de nouă gineri şi şapte nurori. Nu s'a petrecut niciun incident şi întrunirea n'a fost turburată de niciun ginere. Se pare că dimpotrivă, aceştia au fost mulţumiţi că măcar în timpul duratei congresului scapă de soacrele respective.

— Invenţia algebrei se atribue geometrului Diofante dela şcoala din Alexandria, care a trăit în secolul al IV-lea a erei noastre. Această ştiinţă a fost cultivată şi răspândită de către arabi, care i-au dat numele actual. Leonard de Piza a răspândit-o în Italia în secolul al IV-lea. De atunci a făcut progrese rapide în Europa. Francezului Viete i se datoreşte, în secolul al XVI-lea, introducerea literelor din alfabet în aceste calcule matematice. Mai târziu Hariot, Girard şi mai ales Descartes au mai aprofundat această ştiinţă.

— Un director de teatru fiind întrebat de ce nu-şi petrece vilegiatura la ţară, ci preferă să rămână la Paris, a răspuns arătând spre pomii de pe bulevard: „Această pădure îmi ajunge". In adevăr, dacă s'ar grupa la un loc toţi copacii Parisului, s'ar alcătui un codru impunător. Parisul numără 89.314 copaci de esenţe diverse. Pentru a-i stropi, municipiul cheltueşte anual 623.000 franci. E o cheltuială necesară, căci măcar cu ajutorul pomilor se mai ozonifică aerul viciat al metropolei.

— Diferite nuanţe de mers; distanţa în metri parcursă într'o secundă de:

un melc	0,0015
un cal la pas	1.1
o muscă sburând liniştit	1.6
un vânt uşor	2
un cal la trap	2.1
un vânt rece	4
un cal la galop	4.5
o corabie cu voal	4.6
un vapor, iuţeală mijlocie	5
un transatlantic	10
un biciclist	15
un vânt de furtună	16
un tren rapid	25
un cal de curse (de rasă)	25.3
un vultur	31
un vânt de ciclon	39
o rândunică	45.3
un porumbel călător	26

— Păduchii trăiesc 3—6 săptămâni; păianjenul 1—2 ani; broasca poate trăi 5 ani; iepurele 7 ani; şoarecele 8 ani; capra şi vrabia 10 ani; oaia 12 ani. Furnicile ating 15 ani şi greeri 17. Boul, porcul, porumbelul, lipitoarea, racul, până la 20 ani; calul şi păunul 25 de ani; măgarul 30 de ani; gâsca şi pelicanul 50 de ani. Există ţipari cari trăiesc 60 de ani. Şi leul, rinocerul, cămila pot ajunge la 60 de ani; catârul 80 de ani. Papagalul, corbul, vulturul, broasca ţestoasă, dela 60 până la 100 ani. Lebăda, barza, cioara ating 100 de ani; şoimul, ştiuca 150 de ani, elefantul 200 de ani, crocodilul şi crapul 300 de ani.

— Muzica nu îndulceşte numai moravurile, dar stimulează pare-se şi puterea de muncă. Direcţia unei mari fabrici de ţigări observase că lucrătoarele munceau cu mult mai mult spor cântând în timpul lucrului. Atunci direcţia a organizat ea însăşi concerte simfonice pentru personalul fabricei în timpul lucrului. Se pare că experienţa a reuşit complet, producţia intensificându-se în mod uimitor. In epoca radioului pilda poate fi imitată cu uşurinţă.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 4.

AMICUL TINERIMII
REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
Comenzile şi sumele se vor adresă Administraţiei, iar coresp. redacţională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:
pe un an Lei 32.—
preţul unui număr „ 8.—

Edit. şi Tip. „Cuvântul Evangheliei". Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, No. 116.

Biblioteca Universităţii Iaşi